

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

2576

72

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1/ D. Opparidou. Άννα καὶ ἀγαθὸς ἢ ὁ αἰγὸς
ἐν Πάρισι.
Ἐν Ἀθήναις 1855

2/ Αρσενίου. Ἡ ἀξιολογία τῆς Ἐπιπέδου

3/ Μαρίνος Καραυζώνης. Ἡ φύσις καὶ τὰ μαθηματικά
καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀριθμῶν
Ἐν Ἀθήναις 1859

4/ I. T. Μαρτίου, οἱ δύο ἐπιπέδου " "

5/ M. Le Gentil homme Ἡ μαθηματικά τῆς
ἀριθμῶν
Ἐν Ἀθήναις 1855

6/ Ἡ ἀξιολογία τῶν ἀριθμῶν ἀριθμῶν

7/ Νικητ. Βολυγιά, Ἡ ἀξιολογία τῶν ἀριθμῶν
Ἐν Ἀθήναις 1860

8/ Βασίλειος Περίου, Ἡ ἀξιολογία τῶν ἀριθμῶν, ἐν τῇ
Γαλλίᾳ τῶν ἀριθμῶν ἀριθμῶν Ἐν Ἀθήναις 1858

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

АКАДЕМИЯ

НАЦИОНАЛЬНАЯ АКАДЕМИЯ НАУК СССР

ORP

ANNA KAI ΘΑΛΡΟΣ,

Η

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ.

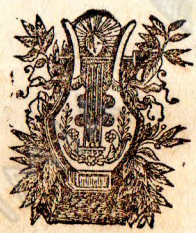
ΠΟΙΗΜΑ ΕΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΕΞΑΜΕΤΡΟΥΣ

ΥΠΟ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

(Βραβευθὲν κατὰ τὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1855. τὸν παρὰ τοῦ Φιλογενοῦς Κυρίου Ἀμβροσίου Ῥάλλη συσταθέντα.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΤΠΟΙΣ Α. Δ. ΒΙΛΑΡΑ ΚΑΙ Β. Π. ΔΙΟΥΜΗ.

—0—
1855.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΙΡΗΝΑΙΩΙ ΘΗΡΣΙΩΙ

ΑΚΡΩΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΗΙ

ΚΑΙ ΦΙΛΩΙ ΠΙΣΤΩΙ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ο Ποιητής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΕΥΝΗΟΝ

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ.

—οοο—

Δύω ποιήματα καθυπέβαλον εἰς τὴν κρίσιν τῶν Δικαστῶν τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ παρόντος ἔτους. Τὸ μὲν Σατυρικόν, καὶ εἰς ὁμοιοκαταλήκτους στίχους, ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἡ Πόλις τῶν Ἀθηνῶν » (ἦτο δὲ τοῦτο ἡμιτελές, διότι αἱ ἀποφράδες χολερικαὶ νύκτες, ἐπάγονον τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τοῦ εὐθυμοτέρου ἀνθρώπου).

Τὸ δ' ἕτερον μυθιστορικόν, εἰς ἑξαμέτρους στίχους, καὶ πληρὲς (ἦτο δὲ τοῦτο προῖόν τῶν ἐντυπώσεων τοῦ κατὰ τὸν Παρνασσὸν καὶ τὴν Βοιωτίαν ταξειδίου μου, τὸ ὁποῖον περίσου ἐλέω Μούσης ἐπεχείρησα, καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον πλουσιοπαρόχως ἀντημιόφθησαν αἱ ἐπιστημονικαί μου ἔρευναι.

Ἐρρίψοικινδύνευσα δὲ τὴν τύχην τῆς εἰς ὁμοιοκαταλήκτους στίχους ποιηθείσης καὶ ἡμιτελοῦς μου Σατύρας, οὐχὶ ἵνα ἐπιδείξω κάλαμον γόνιμον εἰς τε τὸ σοβαρὸν καὶ τὸ εὐτράπελον, ἀλλ' ἵνα καταδείξω διὰ τῆς παραθέσεως πόσον ὁ ἑξάμετρος στίχος, ὑπερέχει παντὸς ἄλλου μέτρου νεωτέρου, μάλιστα εἰς τὸ διηγηματικόν τῆς ποιήσεως εἶδος.

Εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ἔχυνεν ὁ θεῖος Ὅμηρος τὰς ἀπλᾶς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἰδέας του· δὲν τὸ ἐπενόησε δὲ ὡς πολλοὶ νεώτεροι σπουδάζοντες διὰ τῆς τῶν μέτρων ποιικιλίας νὰ κοσμήσωσι τὰ ἄμουςα αὐτῶν ἔπη, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἐνέπνευσεν αὐτὸς ὁ χαρακτήρ τῆς ἀρμονικῆς ἡμῶν γλώσσης.

Καὶ μ' ὄλον τοῦτο αὐτὸ τὸ μέτρον μέχρις ἐσχάτων ἡμερῶν παρημελήθη, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, κατεφρονήθη ὑπὸ τῶν πλείστων νεωτέρων ἡμῶν ποιητῶν. Ἄν δὲ πολλοὶ τῶν λογίων, καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ μετ' αὐτήν, ἐποίουν ἑξαμέτρους, οἱ στίχοι των ὅμως ἀπομίμησις (σπανίως καλῆ) τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν παλαιὰν ἡμῶν προσωδίαν ἐφαίνοντο ἄρρυθμοὶ καὶ

εἰς τὰ εὐαισθητότερα ὦτα. Καὶ γραμματικῶς μὲν θεωρούμενοι ἦσαν ἴσως θαυμαστοί, ἁρμονικῶς δὲ ἦσαν πᾶν ἄλλο, ἢ στίχοι.

Ἄνεμενε δὲ τὸ ἀθάνατον μέτρον καλλιτέχνην νέον ὅπως λάβη νέαν ζωὴν, χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τι ἐκ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ὅπως γίνῃ ἡ ἁρμονία αὐτοῦ αἰσθητὴ εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος, τοῦ σήμερον τὰς λέξεις μόνον τονίζοντος καὶ μὴ φυλάττοντος μακρὰς ἢ βραχείας συλλαβάς.

Πρῶτος ὁ Κ. Ἄλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς ἐπεχείρησε τοῦτο· καὶ εἰς μὲν τὴν Ἐρασμίδειον τοῦ «ἡ Φροσύνη» δι' ἑξαμέτρων διηγεῖται ὁ Μελέτιος τὴν σπαραξικάρδιον καταστροφὴν τοῦ Γαρδικίου παρὰ τοῦ αἰμοβόρου Ἀλῆ-Πασσᾶ, εἰς δὲ τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδοθείσας ποιήσεις του περιέχεται γλαφυρὰ παράφρασις τῶν πρώτων βραβυδίων τῆς Ὀδυσσεΐας, καὶ ἐπιστολὴ ἀφιερωτικὴ πρὸς τὸν διδάσκαλον Δούκαν ἑξαμέτρως ποιηθεῖσα.

Δὲν αἰσχύνομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὰ εὐτυχῆ ταῦτα δοκίμια ἀναγνοὺς ἠσθάνθην κατὰ πρῶτον ὄλην τὴν μαγεῖαν τοῦ μέτρου τούτου· διὸ καὶ μετὰ χρόνους σήμερον ἐτόλμησα ν' ἀκολουθήσω ἀξιολόγητον παράδειγμα, ὡς πρὸ ἐμοῦ τὸ ἐμιμήθη ὁ ἀτυχῆς φίλος μου Ἡλίας Τανταλίδης, ἡ γλυκύφωνος αὐτῆ Φιλομήλα τοῦ Βοσπόρου, τῆς ὁποίας ἐκ διαλειμμάτων φθάνουσι μέχρις ἡμῶν ἐναρμόνιοι φθόγγοι.

Τοῦ πράγματος δὲ τὸ ἀξιόλογον μαρτυρεῖ προσέτι ἡ κατὰ τὸν ἐφετεῖνόν ποιητικὸν διαγωνισμὸν παράδοξος σύμπτωσις· διότι πολλὰ τῶν προσαχθέντων ποιημάτων εἰς ἑξαμέτρους ἐποιήθησαν.

Ἡ ἐπιεικὴς κρίσις τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παρόντος ποιήματος, ἴσως μ' ἐνθαρρύνῃ καὶ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς Σατύρας μου, τὴν ὁποίαν προσεχῶς ἐλπίζω ν' ἀποπερατώσω, διότι προφανῶς ἡ ὕλη αὐξάνει, καὶ πολλοὶ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν φιλοτιμοῦνται νὰ ὑπερβῶσιν εἰς ἀβδηρῖτισμὸν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀβδηρῖτας τοῦ Βελλῆλανδου.

Ἀθήνησι κατὰ μῆνα Μάιον 1855.

ANNA ΚΑΙ ΦΛΩΡΟΣ,

Ἡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ.

ὑπὸ

Θ. Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ,

*Ποίημα εἰς ἑξαμέτρους, βραβευθὲν κατὰ τὸν
Ποιητικὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1855.*

—οοο—

• Ὅταν ἀνέστ' ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, καὶ ὁμοῦ ἡ ἀρχαία
• Λίθθαις, πρέπει μ' αὐτὴν ἡ ἀναστῆ ὁ ἀρχαῖος τῆς στίχου. •
(Ἄλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς, πρὸς Δοῦκαν).

A.

Κεῖτ' ὕψηλός μεταξὺ τῶν ἠρώων καὶ τοῦ δήμου τῆς Πέτρας
Πύργος βαρβάρου ῥυθμοῦ, πρὸς δυσμὰς καταρρέουσας ἐν μέρει,
Ἔχων τὴν βᾶσιν ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς καλῆς Κωπαίδος,
Ὅπου γλαυκοῦ οὐρανοῦ τὰ λαμπρὰ καταπτρίζονται κάλλι·
5 Φέρει τὰ τείχη ἐντὸς μελανὰ, καθὼς τείχη καμίνου,
Ἐνδειξιν, ὅτι βορὰ ἀδηφάγου πυρὸς ἀνησπάγη·
Μέγεθος, θέσις, εἰρμός, καὶ αἱ πλησίον πολύκαρποι γαῖαι,
Πείλουσιν ὅτι ποτὲ ἐνδιαίτημα ἦτο πλουσίου.

Τώρα ἡ γλαυξ κελαδεῖ καθημένη εἰς γείσον θυρίδος,
10 Ἐρημολάλοι ἐκεῖ φαλαεὶς νυκτικόρακες ἔχουν,
Καὶ εἰς τὰ τείχη ἐντὸς, πρὸς τὸ μέρος τῆς πάλαι αἰθούσης,
Θύσσανοι φύονται ὠχροὶ σισυμβρίου, ἐλξίνης, κ' εὐζώμου,
Λάβρος δὲ πνέων βορρᾶς τοὺς κινεῖ καὶ στενάζει πενθίμως.

Κι' ὅταν τὴν νύκτα τὸ φῶς τῆς εἰς νέφη θαμιμένης σελήνης
15 Λοῦη αὐτοῦ ἀμυδρῶς τ' ἀποτρόπαια, κ' ἔρημα τείχη,

Τάφου σιγή άνορθοί τοῦ δειλοῦ διαβάτου τὰς τρίχας,
φρίσσοντος εἰς τὴν ἠχὴ τῶν πυκνῶν κ' ἑλαφρῶν του βημάτων·

- Λέγουν προσέτι λευκὸν ὅτι φαίνεται φάντασμα κόρης,
Ἔχον τὴν κόμην λυτὴν, καὶ μακρὸν καὶ ποδῆρη χιτῶνα,
- 20 Ἔχον θεᾶς καλλονὴν, ἀλλ' ἐκφράζουσαν φρίκην καὶ τρόμον·
Σίγα δ' ἀφ' οὗ πλανηθῆ με σπουδὴν ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον,
Χύνεται ὡς ἀστραπὴ εἰς μεγάλην πρὸς ἔω θυρίδα,
Βάλλον ἐκεῖθεν φωνὰς ἀντηχούσας μακρὰν εἰς κοιλάδας,
Κι' ὡς νὰ ζητῆ συνδρομὴν ἀδημόνως σαλευὸν τὰς χεῖρας.
- 25 Ἄλλοτε πλὴν ἐν αὐτῷ ἡ ζωὴ θορυβώδης ἀντήχει
ἽΟρχησις, γέλως, ᾠδαι, προσταγαί, ἀπειλαί τε καὶ θρηνοί·
ἽΟργανα φόνου στυλινὰ τῶν δωματίων τὰ τεῖχην ἐκόσμου,
Κ' ἐπιπλα ὄλωσ γλυπτὰ, ἔργα τέχνης κομψῆς καὶ ἀκμαίας·
ἽΙπποι πολλοὶ καὶ καλοὶ ἐχρεμετίζον ἔξω τῶν σταύλων,
- 30 Κ' ἔνοπλοι ἄνδρες, φρουρὰ τοῦ οἰκοῦντος συνέζων δεσπότηου.
ἽἮτο δὲ ξένος αὐτὸς Ἄντωνέλλης καλούμενος, ἦτο
Πλούσιος σφόδρα, ἐκ γένους λαμπροῦ, ἔνετὸς τὴν Πατρίδα·
Μέτριον σῶμα, καὶ κόμη ξανθὴ, καὶ εὐτράπελος λόγος,
ἽἮσαν ὁπόσα ἐκ φύσεως εἶχε πολύτιμα δῶρα·
- 35 Οἱ πονηροὶ δ' ὀφθαλμοί, κι' ὁ πλαστὸς τοῦ προσώπου του
γέλως,
Γέλως δριμύς, καὶ ἀκαιρῶς πολλάκις τὰ χεῖλη του στέφων,
Τόνος προσέτι φωνῆς ὑποτρέμων κι' ὄξυς, ἐμαρτύρουν,
ἽΟτι κακοῦργος ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο κατώκει.
ἽἘλεγον δ' ὅτι δεινὸς ἦτο ναύτης ἑλθὼν εἰς Ἑλλάδα
- 40 Μόνος, ἐν λέμβῳ μικρᾷ, ἐν καιρῷ τρικυμίας μεγάλης·
ἽἘζη πρὸ χρόνων ἐκεῖ, ἀλλ' ἠγνόουν καὶ φίλοι κ' ἐχθροὶ του
Πῶς τὴν πατρῶαν ἀφείς εἰς τὴν ξένην μετέβη νὰ ζήσῃ.
Τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας δὲν εἶχεν ἀκόμη τοὺς χρόνους,
Κ' εἶχ' ἡ νωθρά του ψυχὴ χαννωθῆ ὑπὸ κόρου· τὰ πάθη
- 45 Εἶχον δαμάσει τὴν φύσιν, διὸ καὶ αὐτὸν του τὸν βίον
Εἰς ἀθυμίας στιγμὰς ὡς φορτίον βαρὺ ἐθεώρει.
ἽἮτο δὲ τότε κακὸς, ὡς τοῦ Ἄδου ὁ κάκιστος δαίμων;

Ἡ φαντασία σκηνὰς τῷ παρίστα αἱμάτων καὶ φόνων,
 Κ' ἐκ τῆς ιδέας ὠρμᾶτο πρὸς στύγια ἔργα· ὡς κτήτωρ
 50 Ὅλων τῶν πέριξ γαιῶν, τῶν πτωχῶν γεωργῶν ἦτο μᾶστιξ,
 Καὶ μὲ τοὺς Τούρκους, τυράννους τοῦ τόπου, φιλίαν συνδέσας
 Συνετυράννει κ' αὐτὸς φυλακίζων, ὑβρίζων, καὶ δαίρων·
 Τέλος, τὸ φόβητρον ἦτο παντὸς ἐναρέτου πολίτου,
 Πάσης καλῆς γυναικὸς, ἢ σεμνῆς καὶ ἀνθούσης παρθένου.

55 Μαῖος ἦτο τερπνὸς, ἢ πλουσία καὶ θάλλουσα φύσις
 Τὴν ἀνθοστόλιστον εἶχεν ἀπλώσει αὐτῆς ἀλουργίδα,
 Αὔραι ζεφύρου λεπταὶ διαχέουσαι δρόσον καὶ μῦρα
 Ἐπαίζον μὲ τοὺς ξανθοὺς καλλικόμεν παρθένων βοστρύχους·
 Δρόσου σταγόνες ἐδῶ, τὸ κατάλευκον κρίνον ἐκύρτου,
 60 Καὶ ἐπὶ χλόης φαιδρᾶς ὡς πολύτιμοι ἤστραπτον λίθοι·
 Σμήνη ἐντόμων χρυσῶν παρεκεῖ, ἐκινούντο βομβοῦντα,
 Κ' εἰς ῥοδοδάφνας ἀνθούσας πλησίον ῥυάκων πηδῶντων,
 Ἴδρυπαθεὶς ἀηδόνων εὐθύμων ἠκούετο μέλος.

Εἶν' ἑορτὴ τοῦ παντὸς αἱ ἡμέραι τοῦ ἔαρος! εἶναι
 65 Τῆς Θεϊκῆς καλλονῆς τὸ ἀπαύγασμα! πᾶσα καρδιά,
 Πᾶσα ζωὴ κατ' αὐτὰς ἐξυπνεῖ, πᾶσα ὑπαρξίς κραΐζει,
 « Θέλω κ' ἐγὼ τῶν καλῶν νὰ μετᾶσχω τοῦ Πλάστου μου
 δώρων! »

Πλὴν ἡ κακοῦργος ψυχὴ βυθισμένη εἰς σκέψεις, ἢ λύπην,
 Εἰς τοῦ παντὸς τὴν χαρὰν αὐτὴ μόνη λογίζεται ξένη,
 70 Μόνη αὐτὴ μελετᾷ στεναγμοὺς, ὄνειρεῦεται γόους,
 Ὅταν καὶ γῆ κ' οὐρανὸς ὡς θερμοὶ ἐρασταὶ μειδιῶσιν.

Περιεπάτει, λοιπὸν, σκεπτικὸς καὶ τὰ χεῖλη του δάκνων
 Μίαν Μαῖου αὐγὴν, ὁ κακὸς Ἐνετὸς εἰς τὴν ἄνω
 Λίθουσαν, ὅπου συνήθως ἐπέρα τὰς ὥρας μονάζων,
 75 Ὅταν σπουδαία φροντὶς ἀπησχόλει τὴν χαῦνον ψυχὴν του·
 Εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ εὐρέος μανδύου του κρύπτων τὰς χεῖρας,
 Ἄνω καὶ κάτω βαδίζων, νοὸς κατεδείκνυε ζάλην.
 Κᾶπποτ' ἰσχνὸς γογγυσμὸς τὸν διέφευγ' ἐκ βάθους τῶν
 στένων,

- Οἱ βῶθωνές του ὠγκοῦντο, ἡ δ' ὄψις αὐτοῦ ἐπυροῦτο·
- 80 Κάπποτε δ' ἔσπεφεν ἐν του μειδιάμα πλήρες πικρίας,
Χεῖλη ὠγρά ὡς νεκροῦ, καὶ προφέροντα λέξεις ἀνάρθρους·
"Ἰστατ' ὡς λίθος σιγῶν πρὸς αὐτὸ τῆς αἰθούσης τὸ βάθος
'Ο κακοπρόσωπος Τίτας, ἀγρίως τὰ ὄμματα στρέφων·
(Ἦτο δ' ὁ Τίτας αὐτὸς Ἴταλός, καὶ πιστός του θεράπων,
- 85 Ἦτον ὀνοῦς καὶ ἡ χεὶρ, κ' εἰς κινδύνους πολλάκις ἀσπίς του).
"Ἦραν ἀφ' οὗ τῆς αἰθούσης τὸ μῆκος καὶ πλάτος διήλθε,
Πότε ταχύνων, καὶ πότε βραδύνων μονότονον βῆμα,
Πρὸς τὸν πιστὸν του στραφεῖς μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν εἶπε·
»—Τίτα! τοὺς ἴππους εὐθύς καὶ τοὺς ἄνδρας ἐτοίμους!—»
δρομαῖος
- 90 Μόλις τὸν λόγον ἀκούσας, ὁ ἄγριος Τίτας κατῆλθε,
Καὶ μετ' ὀλίγον λαμπρὰ συνοδία ἰππέων ἐνόπλων
Πρὸς τῆς ὑγρᾶς Λεβαδίας τὴν πόλιν καλπάζουσα ἦγεν.
Τί δ' ἄρα εἶχ' ὁ κακὸς Ἐνατὸς κ' ἀνησύχει τοσοῦτον;
Κ' εἰς Λεβαδίαν πρὸς τί μετ' ἐνόπλων ἀνδρῶν ἀνεχώρει;
- 95 Εἶχ' ὅτι ἔχει ἡ φλόξ, εἰς πνοᾶς ὅταν μαίνεται' ἀνέμου,
Κ' ἔτρεχε πνέων ὄργῃν ἐπιβούλους σκοποὺς νὰ τελέσῃ.
"Ἔρωσ ὄξυς καὶ δεινὸς τῇ νωθρᾶν του καρδίαν ἐκέντα,
Κ' οὔτος, ὁ πρῶν σκληρὸς, παραδόξως ὡς θῆρ ἐδαμάσθη,
Οὔτος, ὁ πρῶν γελῶν εἰς τὰ δάκρυ' ἀθῶων παρθένων
- 100 Τώρα ἐθρῆναι, καὶ πόνους ἠθάνει' ὁ ἄπνονος λίθος.
Εἰς φθινοπώρου καθὼς τὰς ψυχρὰς ὀμιχλώδεις ἡμέρας
Κάπποτε δένδρον ἀνθεὶ ἀπολέσαν καὶ φύλλα καὶ κάλλος,
"Ομως δὲν φέρει καρπὸν· παρομοίως μετ' ἄσπεμον βίον
"Ἐν τῶν παθῶν ἐξυπνεῖ εἰς ψυχὴν ἐκ παθῶν χαινωθεῖσαν,
- 105 Ἔχον ὄρμην, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ θέλγητρα πάθους ἀκμαίου.
Πάθος δ' ἂν ᾔην εὐγενὲς ὁ σφοδρὸς καὶ θερμότητος ἔρωσ,
Πλὴν εἰς καρδίας σκληρὰς εἶναι πάντοτε πάθος θηρίου.
Μάτην δ' ὁ ξένος ἤρατο τῆς κόρης τοῦ γέροντος Λάμπρου,
Μάτην ἐστέναζε βλέπων τὴν νέαν κ' ἐνάρετον Ἄνναν,
- 110 Οὔσαν πρὸ χρόνων μνηστῆν τοῦ ἀνδρείου καὶ ἔμφορος Φλώρου,

Κ' ἔτοιμον ἦδ' εἰς δεσμὸν προσεχούς πανευδαίμονος γάμου.

Ἦτο δ' ὁ Λάμπρος αὐτὸς Λεβαθεὺς ἐκ τῶν μάλα φρονίμων,
Πλούσιος, θρησκός, θερμὸς πατριώτης, (καθόσον ἢ τότε
τῆς Τουρκικῆς τυραννίας δεινὴ ἐποχὴ συνεχώρει)

115 Καὶ ἐτιμᾶτο δικαίως παρ' ὄλων τοῦ γήρωος του δ' εἶχε
Μόνην στεφρᾶν βακτηρίαν τὴν Ἄνναν του, ἣν καὶ ἠγάπα
Ὡς ἀγαπᾶ κηπουρὸς τὸ καλλύνον τὸν κηπὸν του ἄνθος.

Εἰς ἡλικίας δ' ἀκμὴν ἢ γλαυκῶπις κ' ἀθάα παρθένος
Ὅλη παιδρότης καὶ χάρις, τοῦ κάλλους ἀρχέτυπον ἦτο,

120 Κ' ἀριστοτέχνου γραφίς ἀτελῆ θέλει δώσει ιδέαν,
Ἄν τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου τὰ θέλγητρα μόνη ἐκθέσῃ.
Εἰς τὴν ἀγνὴν τῆς καρδίαν τὰ πάθη δὲν εἶχον βλαστήσει,
Οὔτε τὸν πρῶτον τῆς βίον ταραξεί ψυχῆς καταγιγίδες·

Ὡς δ' ἀγνοεῖ τὴν ὠραίαν χροιάν του τὸ εὖοσμον ῥόδον,

125 Ἦ Παραδείσου πτηνὸν τῶν στιλβόντων πετρῶν του τὴν
λάμπην,

Οὔτω κ' ἢ ἄκακος κόρη τὸ θεῖόν της κάλλος ἠγνόει,

Κ' ἔχαιρε ζῶσα, κ' ἠγάπα τὸν Κόσμον, πλὴν μόνον διότι
εἶχε πατέρα τὸν Λάμπρον, κ' ὁ Φλώρος θερμῶς τὴν ἠγάπα.

Ναί, τὴν ἠγάπα θερμῶς, τὴν ἐλάτρευεν ἔνθους ὁ Φλώρος,

130 Κ' εἰς τὸ ἀστράπτον τῆς βλέμμα οὐράνιον ἔβλεπ' ἀκτῖνα,

Ἦτις ψυχῶν εὐγενῶν τὸν ἀγνὸν χαρακτῆρα ἐμφαίνει.

Ἐκ παιδικῶν ἡμερῶν τὸν πατέρα του εἶδε σφαγέντα,

Οὔτος δὲ λάθρα σωθεὶς εἰς τοὺς πέριξ βουνοὺς ἀνετράφη·

Ὅθεν, ἂν κ' εἶχε γλυκὺ, ἂν καὶ εἶχεν ἐράσμιον ἦθος

135 Κἀπποτε ἦτο σκληρὸς, καὶ φιλέκδικος μέχρι μανίας.

τῆς δ' ἀγωγῆς του αὐτῆς διετῆρει ἀκμαίας τὰς ἕξεις,

Καὶ τοὺς Τυράννους μισῶν, ἠρῆθρία νὰ λέγηται δούλος.

Ἦτο ταχὺς ὡς δορκὰς, καὶ γενναῖος ὡς λέων τοῦ δάσους,

Καὶ εἰς τὰ ὄπλα δεινὸς ὡς οὐδεὶς τῶν ἐταίρων του ἄλλος·

140 Ἦταν ὠραῖος, σεμνός, φιλοκίνδυνος, πρῶτος, καὶ εἶχε

Πᾶσαν σχεδὸν ἀρετὴν πλὴν γυμνὴν καλλονῆς ἐπικλήτου.

Αὐὸ δ' ἡμέρας ἀφ' οὗ ὁ κακὸς ἔνευς εἰς τὴν πόλιν

- Τῆς Λεβαδίας εἰσῆλθε (κρυφίως δ' εἰσῆλθε, διότι,
Κρύπτεται ὅστις κακὸν μελετᾷ καὶ κακὸν διαπράττει)
- 145 Τῶν τρυφερῶν ἔραστῶν πομπωδῶς ἐτελοῦντο οἱ γάμοι.
Ὅλος ὁ οἶκος τοῦ γέροντος Λάμπρου εἰς κίνησιν ἦτο·
Φίλων κ' οἰκείων πληθὺς συνηθροίσθη ἐντὸς τῆς αἰθούσης,
Καὶ ὑπηρέται πολλοὶ τοῦ προδόμου κατεῖχον τὰς θύρας·
Τῆς Λεβαδίας αἱ κόραι, ὁμήλικες φίλαι τῆς Ἄννης
- 150 Ἦσαν ἀθροαὶ ἐκεῖ, ἑορτάσιμον φέρουσ' ἐσθῆτα,
Καὶ ἡ τοῦ Φλώρου μνηστὴ μειδιῶσα καὶ ὅλη παιδρότης
Ἔλαμπ' ἐν μέσῳ αὐτῶν ὡς σελήνη ἐν μέσῳ τῶν ἀστρῶν,
Ἔβαλλ' ὡς ῥόδον σεμνὸν μεταξὺ τῶν ἀνθῶν τοῦ Μαΐου.
Τὰς καλλονὰς τῆς χρυσοῦς, καὶ πολῦτιμοὶ λίθοι ἐκόσμουν·
- 155 Πλὴν, τῆς στιλβούσης τῆς κόμης δὲν εἶχ' ὁ χρυσοῦς τὴν ἀξίαν,
Οὐδ' οἱ πολῦτιμοὶ λίθοι ἐνὸς βλέμματός τῆς τὴν λάμψιν.
Δῶρον τοῦ Φλώρου λευκὸν εἰς τὰ στήθη τῆς ἔφερε ῥόδον,
Κι' ὅλοι ἐφθόουν τὴν τύχην αὐτοῦ, καὶ τὴν τύχην τοῦ
Φλώρου.

Πλήρης δὲ οὗτος χαρᾶς, τὴν ὥραιάν του ἔβλεπεν Ἄναν.

- 160 Πέντε ἐτῶν στεναγμοὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐσίγων,
Κι' ὄνειροὶ πέντε ἐτῶν ἐπληροῦντο αἰσίως· πλὴν εἶχε
Εἶδος δειλίας, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀτρόμητος ἦτο.
- Ὅταν μεγάλη χαρὰ στεφανοῖ τὰς πρὸ χρόνων ἐλπίδας
Τρέμ' ἡ καρδιά, διστάζ' ἡ ψυχὴ, κ' ἀπὸ μίαν τοῦ βίου
- 165 Ἐξ ἄλλην προβαίνουσα φάσιν, δειλίαν τινα δοκιμάζει.
Τίς δὲν ἠσθάνθη παλμοὺς, καὶ ἀνέφραστον φόβον συνάμα
Ὅταν τὴν χεῖρά του τείνας πρὸς κόρην, τῇ εἶπε τὸ πρῶτον·
»—Εἰς τῆς ζωῆς μου τὸν πλοῦν σὺ θά εἶσαι ἀστὴρ καὶ
πυξίς μου·

»Μόνην χαρὰν τὴν χαρὰν σου, τὴν λύπην σου λύπην θά ἔχω;»

- 170 Πινέων γαλήνην ψυχῆς, καὶ μὲ πρόσωπον φαῖνον ἀγάπην
Ὁ γηραιὸς ὑπεδέχετο Λάμπρος τοὺς πάντας ἀσμένως·
Πλὴν, ὡς τὴν Ἄναν ἀπὴντα τὸ βλέμμα του ἔχυνε λάμψεις,
Κ' ὑπερηφάνως προσδύλων ἠγάλλετ' ὅτι ἦτο πατὴρ τῆς,

Πάντες δ' ἐθαύμαζον, πάντες ἐπήνουν συζύγους τοιούτους,
 175 Καὶ πρὸς τὸν γέροντα πάντες ἀπεύθυνον λόγους θωπείας.

Εἶχ' ἐνδυθῆ πολὺς ἱεράρχης στολὴν χρυσαυγοῦσαν,
 Εἶχον λαμπάδες λευκαὶ ἀναφθῆ ποθητοῦ ὑμεναίου,
 Κ' ἔτρεμ' ἡ χεὶρ τῆς μνηστῆς εἰς τὴν χεῖρα φιλτάτου
 μνηστῆρος,

ᾧ ὅτε ἠκούσθη πολὺς εἰς τὸν πρόδομον κρότος, καὶ δοῦπος
 180 Ἦχησ' ἀνδρῶν μεθ' ὄρμητος βαδιζόντων, κ' ἠνοίχθη ἡ πύλη,
 Κ' ἔνοπλ' εἰσῆλθον πολλοὶ τοῦ Τοπάρχου μισόχριστοι Τούρκου,
 Φόβου ὠρότης τὰ πρόσωπα πάντων ἐκάλυψε τότε,
 Καὶ ἀπαισία σιγὴ τῆς χαρᾶς διεδέχθη τοὺς φλόγγους.

— »Τίνα ζητεῖτε, προβαίνων εὐτόλμως, ἠρώτησ' ὁ Λάμπρος·
 185 — »Τὸν εἰς κακούργους ληστὰς χορηγοῦντα κρυφῆ προσ-
 τασίαν,
 Εἶπεν ὁ πρῶτος τῶν Τούρκων· — Ζητήσατε, εἶπεν ὁ γέρον,
 » Ἄλλοθι, τότε, τὸν ἔνοχον τοῦτον, καθότι ἐνταῦθα
 » εἶναι τοῦ Λάμπρου ὁ οἶκος, καὶ φίλοι παρόντες τοῦ Λάμ-
 πρου. —

— « Εἶσαι ὁ ἔνοχος σὺ, ἀπεκρίθη ὁ Τούρκος ὀργίλως,
 190 » Κ' ἔχω ῥητὴν προσταγὴν νὰ σὲ δέσω μ' ἀλύσεις σιδήρου· π
 Πρὶν δὲ τοὺς λόγους περάνη, οἱ πέριξ αὐτοῦ στρατιῶται
 Τὸν γηραιὸν κατεφόρτισαν Λάμπρον μ' ἀλύσεις σιδήρου,
 Κι' ἀπαγαγόντες αὐτὸν, ἐν σπουδῇ ἀνεχώρουν ὡς ἦλθον.
 Ὁ δυστυχῆς ! ἐν τῷ φεύγειν ἰδὼν νεκρουμένην τὴν Ἄνναν,

195 Καὶ περιπτύξας αὐτὴν, φιλοστόργως τῇ εἶπε δακρῶν·
 — » Ἄννα μου χαῖρε! καὶ ἂν (ὃ μὴ γένοιτο) πλέον δὲν σ' ἴδω,
 » Ἐχ' ἀρωγὸν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν φλώρον σου ἄλλον πατέρα. »
 — Κ' ἦσαν οἱ λόγοι στοργῆς πατρικῆς τρομερὰ προφητεία. —
 Τέλος ἀνέλπιστον ἔσχον τοιοῦτον οἱ γάμοι τοῦ φλώρου,

200 Κ' ἔμεινεν ὄναρ κενὸν ἢ προῦλίγου στερεὰ εὐτυχία·
 Ναυτῆς ὁμοίως ἀπὸ χρόνων τῆς φίλης Πατρίδος
 Μ' ὄμματα πόθου ἐν ᾧ τὰ τερπνά της παράλια θλίπει,
 Τέλει κ' οἰκείους ἐν ᾧ μετ' ὀλίγον ἐλπίζει νὰ σφίγῃ,

- Πρὸς τὰ λυσσῶντα πελάγη ἐξαίφνης ἐκ νέου ὠθεῖται.
- 205 Τῶν προεστῶτων δεήσεις, καὶ ἔντονοι λόγοι τοῦ Φλώρου,
 Δὲν συνεκίνησαν κἄν τοῦ Τοπάρχου τὸ ἀκαμπτον ἦθος,
 Τοὺς Προεστῶτας χλευάσας, ὀργίλως τὸν Φλώρον διώξας,
 Ν' ἀπαγχονίσῃ ἠπεῖλει τὸν Λάμπρον, ὡς ἄλλον καχοῦργον·
 Πάντες δ' ἐβρήθουν ἀθῶον κ' ἐνάρετον ἄνδρα τοιοῦτον.
- 210 Μία πλὴν μόνη ψυχὴ ἐνετρύφα εἰς τοῦτο τὸ δράμα,
 Εἰς ἀνθρωπόμορφος δαίμων ἐσκίρτα τὴν λύσιν του βλέπων,
 Καὶ ἦτον ὁ πλέξας αὐτὸ ἀφανῶς—ὁ αἰσχρὸς Ἀντωνέλλης.

B.

- Λύπη κατεῖχε σκληρὰ τὴν φιλόσοργον κόρην τοῦ Λάμπρου·
 Οὐδ' ὁ παρήγορος ὕπνος παρήγορον ἔφερε νάρκην·
- 215 Ὅτε δ' ἐπήρχετο κλείων τ' ἀβρὰ βλέφαρά της πρὸς ὄραν
 Ὅνειροι φρίκης μεστοὶ τὴν ἐτάραττον, κ' ἔντρομος ὅλη
 Ἦνοιγ' ὕγρους ὀφθαλμοὺς, κ' ὡς παράφρων ἐπήδα τῆς κλίνης.
 Ἐβλεπ' ἐκτάδην νεκρὸν τὸν καλὸν της πατέρα, κ' ἐκ δύω
 Ἐπιστηθίων πληγῶν ὅτ' ἀχνίζον ἐπήδα τὸ αἶμα
- 220 Ἐβαλε τότε φωνάς ἀλλ' ἐν ᾧ ὡς νεκρὸν τὸν ἐφίλει,
 Αἴφνης, τὸν ἔβλεπε ζῶντα, καὶ πρῶως αὐτὴν εὐλογοῦντα . . .
 Ὡς δὲ νὰ εἶχε πτερὰ τὸτ' ἐκείνη ἐπέτα ἐπέτα
 Εἰς οὐρανὸν σαπφειρόχρουν, ἀφ' ὅπου διέκρινε στάνους
 Τοῦ εὐλογοῦντος πατρὸς, καὶ τοῦ Φλώρου νεκρώσιμον μέλος . . .
- 225 Ὅθεν ὠχρὰ, μὲ λυτὴν περιήρχετο κόμην, καὶ ἦτον
 Ὡς τις ἀρχαία θεὰ ἀπὸ χειρὰς Φειδίου γλυφεῖσα·
 Εἶχε κ' ἡ λύπη λεπτὰ εἰς τὰ κάλλη της κάλλη προσθέσει·
 Θελκτικωτέραν δὲ περίξ διέχεεν ἥδη μαγεῖαν
 Ὡς γλυκυτέραν ὀσμὴν ἡμιμάραντος ἱασμοῦ χέει.
- 230 Ἦτον εἰς σκέψεις πικρὰς, κ' εἰς σιγὴν βυθισμένη, ὁπότε,
 Δούλ' εἰσελθοῦσα πιστὴ τῇ ἐπέδωκε γράμμα σπουδαῖον,
 Ὅπερ δειλὸς χωρικὸς ἅμα δούς ἀνεχώρησε τοῦτο
 Τρέμουσ' ἀρπάζει, τὸ κάλυμμα σγίξει, καὶ ταῦτα ἀνέγνω·
 » Ἄν τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς ὡς θυγάτηρ πολῆς νὰ λυτρώσῃς,

235 » Σήμερον μόνη ἔλθε εἰς τὸ Σπήλαιον τοῦ Τροφωνίου
 » Ὄταν ἡ νύξ τὰ πυκνὰ κ' ἐθενόχροα σκότη ἀπλώσῃ
 » Θέλεις ἐκεῖ συμβουλὰς κ' ὀδηγίας σπουδαίας ἀκούσῃ
 » Χάνεται ὁμως τὸ πᾶν, ἂν μετ' ἄλλου τινος πλησιάσῃ,
 » Ἡ τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τρίτον ἀφρόνως κοινώσῃ.

240 » Ταῦτα σοὶ γράφει, πιστὸς καὶ εὐγνώμων τοῦ οἴκου σας
 φίλος. »

Ἐμπλεως τότε χαρᾶς γονατίζει ἔμπρὸς τῆς Παρθένου
 Δέησιν ὅλως θερμὴν ἀναπέμπουσα, δέησιν, ἧτις
 Ἦτον ἀγῆ ὡς ἡ πρώτη ᾠδὴ τῶν ἀγγέλων, ὁπότε,
 Ἐκθαμβοὶ εἶδον πλασθέντες τὴν στραπτουσκν δόξαν τοῦ
 Πλάστου.

245 Ἄλλ' ὡς ἠγέρθ' ἡ ἔμπρὸς τῆς εἰκόνης λυχνία ἐσβέσθη . . .
 Ῥῖγος δὲ τότε λεπτὸν διεπέρασε πᾶσαν τῆς ἴνα,
 Ῥῖγος προλήψεως, φέρον συνάμα δειλίαν καὶ τρόμον
 Ὅθεν ὑψοῦσα τὰς χεῖρας, ἀνέκραξ' ἐκ βάθους καρδίας·
 » Μὴ! Παναγία μου, μὴ! ὦ! μὴ δώσης νὰ σβύσῃ ἔλπίς μου

250 » Ὅπως ὁ λύχνος αὐτὸς, καὶ σεπτὸν θέλημά σου, ἂν ἦναι,
 » Θῦμα νὰ πές' ὁ πατήρ, ἀντ' ἐκείνου ἄς πές' ἡ θυγάτηρ . . . »
 Ἄν τῇ ἐφάνη ποτὲ ἔτος ὄλον ἡ φεύγουσα ὦρα
 Ὅτε τυχὸν ἠργοπόρει ὀλίγον νὰ ἴδῃ τὸν Φλωρον,
 Ὅλος αἰὼν τῇ ἐφάνη ἐκεῖν' ἡ ἡμέρα· διότι,

255 Εἶναι τὸ χρέος πολὺ ἱερώτερον πάθους καρδίας.
 Ἐφθασε τέλος ἡ νύξ· πλὴν ὡς ἔφθασ' ἡ πρέπουσα ὦρα
 Μάντις κακῶν δισταγμὸς, τὴν κατέλαβε, καὶ τις δειλία·
 Ἄλλ' ἐν γενναία ψυχῇ ἐκνικᾷ μέχρι τέλους τὸ θάρρος·
 Ὅθεν κατέβη κρυφίως, κρυφίως τὴν θύραν ἀνοίγει,

260 Καὶ μὲ καρδίας παλμοὺς τοῦ σπηλαίου τὸν δρόμον βαδίζει·
 Ἦτον ἐσπέρα ὑγρά· ὑετώδης προσέπνεε νότος,
 Καί τ' οὐρανοῦ τὰς λυχνίας παχεῖα ἀπέκρυπτ' ὀμίχλη,
 Ἐ τοῦ Παρνασσοῦ τὴν ὄφρυν ἐπεκάθητο δαίμων θυέλλης,
 Καὶ τῆς Ἐρκύνης τὸ ῥεῖθρον ἐγόγγυζεν ἔρπον ἐν σκότει·

265 Εἰς δ' τὴν πόλιν σιγῇ ἐβασίλευε δούλων, καὶ μόνον

- Ἄγριοφώνων κυνῶν ὕλακαὶ εἰς τὰ περίξ ἀντήχουν.
 Ἔσπευδ' ἡ κόρη· κ' εἰς πᾶν ἀλλεπάλληλον τρέμον της βῆμα
 Ἡ συνεχῆς της πνοὴ τὸ σεμνόν της ἐξώγκονε στῆθος,
 Ἐφριττ' εἰς πᾶσαν σκιάν, ἀνεσκίρτα εἰς ἕκαστον κρότον,
 270 Ἡ φαντασία θερμῇ τῇ παρίστα ὡς ζῶντα τὰ πάντα,
 Κ' εἶχον οἱ λίθοι ψυχὴν, καὶ τὰ δένδρα κλαδία δρακόντων.
 Αἶφνης διέκρινε φῶς, ἀλλ' ἐσθέσθη τὸ φῶς ὡς ἐφάνη . . .
 Τότε δειλί' ἀληθῆς τὴν κατέλαβε, φόβου δὲ ῥίγος
 Τὴν γυναικεῖαν ψυχὴν κατενάρκωσε· στάσα δ' ἐξαίφνης
 275 Εἶδε, πλὴν ἴσως ἀργά, ὅτι ἔπραττε τόλμημα μέγα.
 Ὅμως δὲν ἦτο καιρὸς, οὐδὲ πρέπον νὰ στρέψη ὀπίσω·
 Ὅθεν τὸ θηῆκον της θάρρος λαβοῦσα ὡς μόννη ἀσπίδα
 Βήματα ἔκαμ' ὀλίγα, κ' ἔμπρὸς τοῦ Σπηλαιίου εὐρέθη . . .
 Τότε δὲ εἶδε τινὰ εἰς τὸ σκότος ἀφόφως χωροῦντα
 280 Ὅστις φωνῇ ταπεινῇ τὴν ἠρώτησε — Σὺ εἶσαι Ἄννα; —
 » — Ναί » ἀπεκρίθη δειλῶς ἡ παρθένος, καὶ ἔτρεμεν ὅλη·
 » — Θάρρει! καὶ μὴ δειλιᾶς » ὁ ἀγνώριστος εἶπεν ἐκ νέου·
 » Ἄν τοῦ πατρός σου πολῆς τὰς βαρεῖας νὰ θραύσης ἀλύσεις
 » Φίλον πιστόν, ὡς ἐμὲ, ἀκολούθησον βῆμα πρὸς βῆμα. »
 285 Εἶπε, κ' ἐθάδιζ' ἔμπρὸς, κ' ὡς σκιά του κατόπιν ἡ Ἄννα.
 Πλὴν τοῦ φρουρίου καθὼς τὸ μακρὸν ἐπλησίασαν τεῖχος,
 Αἶφνης ὀξὺν συριγμὸν ὁ ἀγνώριστος φίλος ἀφήκε,
 Δύω δ' εὐθὺς στιβαραὶ τὴν παρθένον ἀνῆρπασαν χεῖρες,
 Καὶ εἰς ἰπέα τινὰ τὴν παρέδωκαν· περίξ δὲ τότε
 290 Βῆμα ἠκούσθη ἀνδρῶν, καὶ ὁ δοῦπος τρεχόντων ἰπέων.
 Ἡ δυστυχῆς! εἰς τὴν βίαν ἀντέστη· ἀνίσταται δ' οὐτω
 Ὅ, τε ἀσπαίρων ἰχθὺς εἰς τὸ ράμφος ἀγρεύοντος λάρου,
 Κ' ἡ εἰς γαμφοὺς ἀετοῦ πτερυγίζουσα ὄνυχας πέδιδε·
 Ἡ δυστυχῆς! νὰ φωνήσῃ ἠθέλησεν, ὅμως ἡ γλῶσσα
 295 Ἦτο νεκρά, ἡ φωνὴ ἀπεσθέσθη, καὶ χεῖρ ῥωμαλέα
 Ὡς χαλινὸς σιδηροῦς, τὸ ὠραῖον της ἔπραττε στόμα.
 Πάσῃων πατῆρ, ἐραστῆς τελιμιμένος, καὶ ἄτιμον μέλλοι,
 Μάχαιρα ἦτο τριπλῇ τὴν καρδίαν της πλήξασα, ὅθεν

Ἔχασε πᾶσαν πνοὴν, καὶ τὰ μέλη της κίνησιν πᾶσαν.

300 Τότε σφοδρὰ καταιγίς μ' ἄσραπας καὶ βροντὰς ἐξεφράγη,
Κ' εἰς τὸ ἀπαίσιον φῶς τῶν δεινῶς παλαιόντων στοιχείων

Ἔβλεπες μ' ὄψιν ὠχρὰν καλπαζόντων ἱππέων ὄμαδα,

Κ' ἔλεγες ὅτι κακοὶ τῆς κολάσεως δαίμονες ἦσαν.

Ὅτε δ' ἡ Ἄννα συνῆλθεν, εὐρέθ' εἰς τὸν Πύργον τῆς
Πέτρας,

305 Καὶ παρ' αὐτῇ πνευστιῶντα τὸν ἄρπαγα εἶδ' Ἀντωνέλλην·

Σπαραξικάρδιον τότε φωνὴν ἢ ἀθλία ἀφῆκε,

Κὶ ὡς ἀνεμῶν ὠχρὰ ἦτις κλίν' εἰς πνοὴν ἀπαρκτίου

Κλίνασα τὴν κεφαλὴν τὰς αἰσθήσεις της ἔχασ' ἐκ νέου.

Τὴν δ' ἐπιούσαν φωνὴ διεδόθη καθ' ὅλην τὴν χώραν

310 Ὅτι τὴν κόρην τοῦ Λάμπρου λατρεύον ὁ Τοῦρκος Τοπάρχης

Τὸν μὲν πατέρα αὐτῆς ἐφυλάκισεν, ὅπως εὐκόλως

Τὴν θυγατέρα ἀρπάσῃ· αὐτὴν δὲ κρυφίως ἀρπάσας

Εἶχεν εἰς δῶμ' ἀφανὲς γυναικῶνος καλῶς κεκλεισμένην.

Ὁ πονηρὸς Ἐνετὸς δι' ἀνθρώπων ἐσάλπιζε ταῦτα,

315 Ἦν ἄποφύγη τὴν πρώτην τοῦ Φλώρου ἀκάθεκτον βίαν,

Ἦνὰ ὠθήσῃ αὐτὸν εἰς βεδαίαν κινδύνου παγίδα,

Ἄν τοῦ Τοπάρχου θρασὺς γὰρ βιάσῃ τὸν οἶκον τολμήσῃ.

Εἰς δὲ τὸν Τοῦρκον ἀνήγγειλεν ὅτι » μὲ θλίψιν μανθάνει

» Συκοφαντίας αἰσχροῦς ὑπὸ Φλώρου τινὸς συρράφεισας,

320 » Καὶ ἀναφέρων αὐτὰς τὸν προέτρεπ' ἐντὸς τοῦ δικαίου

» Μέτρα γὰρ λάβῃ σκληρὰ κατ' ἀπίστου τοσοῦτον αὐθάδους. »

Ἐτρεξ' ὁ Φλώρος μαθὼν τὸ συμβᾶν, εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἄννης

Ὅπου ἐθρήνουν πιστοὶ ὑπηρέται, πολῖται, καὶ φίλοι·

Εἰς παρομοίαν πληγὴν ἢ καρδία του μόλις ἀντεῖχε,

325 Πλὴν ἐσιώπα δακρῶν.—Ψυχὴ ἀγαθὴ καὶ γενναία

Χέει μὲν δάκρυ θερμὸν, πλὴν σιγᾷ εὐγενῶς λυπούμενη.—

Λίμα δ' ὡς τίγρις διψῶν, κ' ὑπὸ λύσσης τὴν χεῖρα του δάκνων,

Ἐπλαττ' ὀλέθρου σκηναῖς ἐκδικούσας πατέρα καὶ κόρην,

Κ' εἰς τὸν Τοπάρχην φρικτὸν προητοίμαζε τέλος, ὅποτε,

330 Γράμμα ἀνέγνω σαλὲν ἐκ τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας, τοιόνδε:

- « φίλος ἀρχαῖος πρὸς σὲ τὸν ἑταῖρον καὶ φίλον του γράφει·
 » Ἄν τὴν μνηστὴν σου ζητῆς, εἴν' ἐδῶ εἰς τὸν Πύργον θρη-
 νοῦσα·
 » Ἄν νὰ τὴν λάβῃς ἔλθῃς, μὲ ὀλίγους μὴν ἔλθῃς ὀπίστας·
 » Ἄν τὴν ζωὴν σου ποίῃς, φύγ' ὡς λάβῃς τὸ γράμμα μου
 τοῦτο. »

- 335 Ταῦτ' ἀναγνοὺς πρὸς ὀλίγον ἐμβρόντητος ἔμεινεν· εἶτα,
 Ὅπλα φορέσας χρυσᾶ, καὶ καμπύλην κρεμάσας ῥομφαίαν
 Ἐξῶ τῆς πόλεως πάσῃ σπουδῇ ἀκωλύτως ἐξῆλθε. —
 Τούρκων πληθὺς μετ' ὀλίγον ἐζήτει τὸν Φλωρον εἰς μάτην.

Γ.

- Ὅρ' ὑψηλὰ τῆς Ἑλλάδος! προπύργι' ἀνδρῶν ἐλευθέρων!
 340 Τὴν ὑπερήφανον, στέμμα νεφῶν, κεφαλὴν σὰς στολίξει,
 Καὶ ἐξ αὐτοῦ καταπίπτουν φλογῶν, ἢ χιόνων σινδόνας!
 Ἄλλοτε πᾶσα πηγὴ σὰς, καὶ πᾶσα σὰς ῥάχῃς καὶ πέτρα
 Ἦτο Θεοῦ, ἢ Θεᾶς αὐτοποίητος τόπος λατρείας!
 Εἰς τὰς κοιλάδας νυμφῶν λευκοφόρων ἐσκίρτα χορεία,
 345 Καὶ τοῦ Πανὸς ὁ αὐλὸς τὴν ἠχὴ τῶν φαράγγων ἐξῦπνει.
 Τοῦ Θεανθρώπου, πλὴν ὡς ἐξηπλώθη ἡ ἄμωμος πίστις
 Ἔσθυσαν ὄντα πλαστὰ, ὡς τὰ σκότ' εἰς ἀκτῖνας ἡλίου
 Κι' ὅτε ἡ ἄλλοτε ἔδρα σοφίας καὶ φίλη Πατρίς μου
 Ἐκυψε δοῦλον ἀρχένα εἰς σμήνη βαρβάρων ἀπίστων,
 350 Ἐλησημονήθ' ἐντελῶς ἡ παγκόσμιος φήμη σὰς τότε,
 Κ' εὔρον οἱ λύκοι ἐντὸς τῶν δρυμῶν σὰς ἀτάραχον βίον.
 Πλὴν μὲ τοὺς λύκους αὐτοὺς ἠναγκάστη κι' ὁ Ἕλλην νὰ
 ζήσῃ!
 Κι' ὅτε τυράννων σκληρῶν τὸν ἀπώθει τὸ ἄγριον ἦθος,
 355 Ὅτε ὁ Τούρκος τῷ ἤρπαζε πλοῦτον, γυναῖκας ἢ τέκνα,
 Ὅτε οἱ γόοι του μάτην ἀντήχουν εἰς πρόθυρ' ἀρχόντων,
 Τὴν κοινωνίαν πικρῶς κατηρᾶτο, καὶ δρᾶττων τὰ ὄπλα
 Ὄμνυε θάνατον, μῖτος, καὶ αἷμα, καὶ ἔζη ὡς κλέπτῃς·
 Τῆς ἀδικίας ἐχθρὸς, δὲν ἠδίκαε ποτὲ τὸν πλησίον,

- 360** Ἐνδοξον ἔπιπτε θύμα ἐνίστε, ὅμως πρὶν πέσῃ
 Μὲ τὴν ῥομφαίαν δικάζων, τὸ δίκαιον εὗρισκε μόνος.
 Ἄνδρες τοιοῦτοι πολλοὶ εἰς τὸ πῦρ τῶν μαχῶν ἐντρυ-
 φῶντες,
 Καὶ τῶν ἀρχαίων ἡρώων τὸν βίον βιοῦντες, κατεῖχον
 Τοῦ Παρνασσοῦ τὰ βουνά, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Πίνδου, τῆς
 Ὀσσης·
- 365** Κ' ἦσαν αὐτῶν μαθηταὶ οἱ τὴν φήμην ἐγείραντες Ἄρεις
 Τῆς Καλογραίας ὁ παῖς, οἱ κλεινοὶ Βοτζαραῖοι, καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ Ἐλικῶνος τὰ δάση κρυστάλλινοι κρῆναι δροσιζοῦν,
 Ὅπου πτηνὰ κελαδοῦν, καὶ ἀκμάζει αἰώνιον ἔαρ,
 Ὅπου αὐχμῶν ὁ ποιμὴν τὴν φλογῶδη του δίψαν πραῦνει·
- 370** Μίαν δ' ὠραίαν αὐγὴν, αὐγὴν τρίτην ἀφ' οὗ ἀνηρπάγη
 Ἡ χρυσοπλόκαμος κόρη τοῦ Λάμπρου, παρά τινα κρήνην
 Κύκλω ἐκάθητο δίκην λεόντων γενναῖοι ὀπλιταί.
 ἦθος ἀγέρωχον, κόμη μεγάλη, καὶ λάσια στέρνα,
 Ὅπλα ἐπίχρυσα, βλέμμα φλογῶδες, ὑπῆρχον ἐνδείξεις·
- 375** Ὅτι οἱ πάντες ἀνῆκον εἰς σπεῖραν ἀνδρῶν ἐλευθέρων,
 Οἷτινες ἦσαν τῶν Τούρκων τὸ φόβητρον, κ' ἔζων εἰς ὄρη.
 Ἐνησχολοῦντο οἱ μὲν τὰ λαμπρά των καθαίροντες ὄπλα,
 Ἄλλοι δ' ἀρνία καλὰ, ἔς ὀβελούς ἐλατίνους ἐπέρων,
 Πλεῖστοι ἐδῶ κεχηνότες διήκουον γέροντος, ὅστις
- 380** Προγενεστέρων κλεπτῶν διηγεῖτο τὰ ἐνδοξὰ ἔργα,
 Κι' ἄλλοι, ἐκεῖ, ἐτραγῶδουν τὸν θάνατον φίλου κ' ἐταίρου.
 Μόνος δ' ἐκάθητο εἰς, πρὸς κορμὸν πυκνοφύλλου ἐλάτης,
 Νέος, ξανθός, ὑψηλός, ὠχροπρόσωπος, ἔχων τὰς χεῖρας
 Ἐσταυρωμένας, καὶ ἦθος ἐκφράζον εὐγλώττως τὴν θλίψιν,
- 385** Ὑψὸν ἐνίστε ὄμμα ὀργίλον ἐπὶ τοῦ ἡλίου
 Ὡς ν' ἀδημόνει, διότι βραδέως ἐχώρει, κι' ἀπῆντα
 Μία ἐκείνου ἀκτίς τὸ ἐπίσης φωσφόρον του βλέμμα·
 Τὴν κεφαλὴν του δὲ στένων ἐνίστε ἔκλινε πάλιν
 Ὡς τις ἂν ἦτο εἰκὼν Ῥαφαήλειος τύπος τῆς λύπης.
- 390** Ἐχὼν ἀκτῖνας θερμῆς μεσημβρίας ὁ ἥλιος βραίων

- Ὃτε ἀντήχσ' ὀξέος συρίγματος ἤχος, κ' ἠκούσθη
 Ἄνω τῶν βράχων φωνῶν ὁ σκοπὸς, ὅτι τρεῖς ὀπλοφόροι
 φθάντες ἀπὸ Κιθαιρώνας δραμαίως, ἐξήτουν τὸν Φλώρον.
 Εἰς ἀγγελίαν τοιαύτην ὡς εἰς ἀνηγέροθησαν πάντες,
 395 Καὶ παρετάχθησαν κύκλῳ τοῦ νέου αὐτῶν ἀρχηγέτου·
 Ὁ δ' ἐγερθεὶς, ὡς ἐξ ὕπνου νηδύμου, ἢ νὰ ἐλθῶσιν! » εἶπε.
 — » Τίς μὲ ζητεῖ ἀπὸ σᾶς, — » Ἀρχηγέ μου ἐγὼ σὲ ἐκάλουν·
 ἢ Μ' ἐπεμψ' ὁ Δῆμος πρὸς σέ. — » Τί ἀγγέλλει; — »
 ἠτοίμασε πάντα·
 » Μόλις ἐν μέσῃ νυκτὶ ἡ ἡμίκυκλος δύση σελήνη,
 400 » Μεθ' ἑκατὸν ὀπαδῶν θέλει φθάσῃς τὰ πέριξ τῆς Πέτρας,
 » Ὃπου πυκνὸς καλαμών· ὡς σημεῖον δ' ἐν μέσῳ τῆς λίμνης
 » Τρεῖς ἀλιέων πυραὶ, καὶ γλαυκὸς ἀποτρόπαιον ἄσμα. »
 » — Εὖγε! » — Ἰλὴν, Φλώρε, σκληρὸν μοὶ ἐπέβαλ' ὁ
 Δῆμος καθῆκον
 » Ἀγγελον πέμφας μ' ἐδῶ· εἰς πολέμους μὲ εἶδε, νομίζω,
 405 » Τρεῖς δ' ἐβδομάδας ἀργὸς τὸ πυρόβολον οὐτ' ἐπὶ κάπρον,
 » Οὐτ' ἐπὶ λύκον δρυμῶνος ἐκένωσα, κ' εἴμ' ὡς θηρίον
 » Δουλον εἰς αἰσχους δεσμά, τὰ δεσμά του πλὴν δάκνων
 μὲ λύσσαν,
 » Λάβε κ' ἐμέ μετὰ σοῦ ἂν σκοπεύης πρὸς ἔργα κινδύνου,
 » Κ' ἴσως ἰδῆς μὲ χαρὰν τὴν ἀπτότητον τόλμην τοῦ Μάρκου. »
 410 » — Δὲν ἀποβάλλω πασῶς, εἶπ' ὁ Φλώρος, γνωστὸν μοι
 ἀνδρεῖον·
 » Ἴδιον δ' εἶναι ἀνδρῶν, καὶ πρὸ πάντων τιμὴ τῶν Ἑλλήνων
 » Κλέος ἐν μέσῳ μαχῶν νὰ ζητοῦν, καὶ νὰ πίπτουν ἐνδόξως.
 » Μάθε πλὴν, Μάρκε, δεινὴ συμπλοκὴ ὅτι θέλει ἀνάψει·
 » Ἦρπασ' αἰσχρὸς Ἐνετὸς τὴν καλλίχομον κόρην τοῦ Λάμπρου,
 415 » Κ' ἦτον αὐτῇ ἡ μνηστῆ, ἡ χαρὰ, κ' ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς μου.
 » Τώρα εἰς τεῖγῃ στεφρᾶ, ὡς εἰς φρούριον, κρύπτεται Πύργου
 » Ἐχῶν φρουροὺς μισθωτοὺς ἐκ Δαυλίδας, Θηβῶν, κ' Ἄ-
 ραχίδας·
 » Ἐχομεν πλὴν καὶ ἡμεῖς ὡς ἀσπίδα τὴν τόλμην καὶ πεῖραν·

- Ἦχομεν κέντρα τιμῆς, τὴν ψυχὴν ἐκκινουῦντα εἰς νίκην,
 420 » Ἦχομεν ἓνα Θεὸν, αὐστηρὸν τιμωρὸν τῆς κακίας.
 ἢ Ὑπαγε τώρα! καιρὸν ἀναπαύσεως ἔχεις ὀλίγον,
 ἢ Κι' ὅταν νυκτώσῃ, γενοῦ συνοδίτης κ' ἑταῖρος πολέμου. »
 Ὅτε δὲ κλίνας λαμπρὸς πρὸς δυσμὰς τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος
 Νέφη ἐγέννα χρυσᾶ τελευταίας τοξεύων ἀκτῖνας,
 425 Κ' ἔδιδε ῥόδου χροιάν ἔς τὰς λευκὰς τῶν ὀρέων χιόνας·
 Ὅτε ἡ νύξ σκυθρωπῆ, τὰ πτερά της ἀνοίξασα, ἦλθεν,
 Μήτηρ σιγῆς ἱεῤᾶς ἀστεροστικτον φέρουσα πέπλον,
 Ἄνδρες εἰς μάχας δεινοὶ μ' ἀργυρᾶ, καὶ ἀστράπτοντα ὄπλα
 Ἐκ τιγος περίξ δρυμοῦ τοῦ τερπνοῦ Ἑλικῶνος ἐξῆλθον.
 430 Ἄν τὴν καλὴν των μορφὴν, καὶ τὸ σπευδόν των ἔδλεπες
 βῆμα
 Ἐλεγες ὅτι φαιδροὶ εἰς ἑταίρου πορεύονται γάμον,
 Ἐλεγες ὅτι πτερά τοὺς ὠκεῖς των στολιζουσι πόδας,
 Ἐλεγες ὅτι ὄρμουν ὡς ἱέρακες λάβροι πρὸς ἄγραν·
 Τρέχοντες δ' οὕτως ἐντὸς τῆς νυκτίας εἰσῆλθον ὀμίχλης.
 435 Ἦτον ἑσπέρα τερπνὴ τῆς σελήνης ὁ ἥμισυς δίσκος
 Ἐβρίπτ' ἀκτῖνας ὠχρὰς, αἰσθημάτων κ' ἐρώτων ἀκτῖνας·
 Ζέφυρος πνέων ἠδὺς εἰς τὰ δένδρα ἠφιύριζε μόλις
 Φέρων ἀρώματα θύμου, τευκρίου, ῥοδῆς, κ' ἠδυόσμου·
 Τὴν ἱεράν σιωπὴν μονοτόνως διέκοπτ' ὁ γρύλλος,
 440 Καὶ νυκτιλάων πτηνῶν οἱ μακρόθεν ἐρχόμενοι φθόγγοι·
 Τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ οἱ ἀδάμαντες ἤστραπτον ὅλοι,
 Κι' ἀντανεχλῶντο ἐντὸς τῶν ὑγρῶν τῆς καλῆς Κωπαίδος,
 Σπινθηροδόλον δ' αὐτῆς τὸ γλαυκὸν ἐλλαυθμύριζε κύμα
 Ἐς τὴν γλιχφόρον της ὄχθην, ἐν ᾧ πρὸς τὸ πέραν ἠρέμει·
 445 Ὁ Παρνασσὸς κ' Ἑλικῶν παρακείμεν' ὠμοιάζον δὺω
 Γίγαντας νεφροστεφεῖς κοιμωμένους ἐν μέσῳ γαλήνης,
 Εἰς τὰ πλευρά των πυραὶ διακρίνοντ' ἀγρύπνων ποιμένων,
 Ἢ πυροδόλον ἀστράπτον κ' ἠχοῦν τολμηροῦ νυκτοθήρου.
 Ἰστατο μόν' ἡ θυγάτηρ τοῦ Λάμπρου πλησίον θυρίδος
 450 Τὸν δροσερὸν τῆς ἑσπέρας ἀέρα ποθοῦσα· ἡ λύπη

- Εἶχε μαράνει τοῦ θεοῦ της κάλλους τὰ εὐχρῶρα ῥόδα,
 Τὰ κοραλλίζοντα χεῖλη ἢ κάθειρξις εἶχεν ὠχράνει,
 Εἶχε τὸ δάκρυ βλεμμάτων πυρίνων θαμβώσει τὴν λάμπην.
 Ὁ τορνευτὸς της βραχιῶν ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν της,
 455 Ἀτημελήτως ἔς τοὺς ὤμους χρυσοχρους κατέπιπτε κόμη,
 Ἦτο δὲ ζῶσα εἰκὼν ἀθωότητος μέγα πενθούσης·
 Πρὸς τῆς ὑγράς Λεβαδίας τὴν γῆν εἶχε στρέψει τὸ ὄμμα,
 Ὅπου κατέλειπεν ὅ,τι ἔς τὸν Κόσμον παμφίλτατον εἶχε,
 Στένουσα δ' ἔλεγε· « Πάτερ, τί γίνεσαι! Φλῶρε, ποῦ εἶσαι ; »
 460 Ὁ Ἐνετὸς κατ' ἀρχὰς ἐφαντάσθη τὴν βίαν ὡς μέσον
 Ἐπιτυχῆς τοῦ σκοποῦ του· πλὴν εἶδε λυσσῶν ὁ κακοῦργος
 Ὅτ' ἐκοπία ματαίως· στρατήγημα τότε ἀλλάξας
 Ἀλωπεκτῆν ἐνεδύθη, καὶ πρᾶον, κ' ἐράσμιον ἦθος.
 Ἀλλ' ἡ παρθένος εἰς βίαν ἀντέταξ' ἐπιμονον τόλμην
 465 Θρήνους, κραυγὰς, κ' ἀπειλάς· τὴν πυρίνην δὲ γλῶσσαν τοῦ
 πάθους
 Περιεφρόνει σιγῶσα, ἢ λόγους δριμεῖς ἐκφωνοῦσα.
 Εἶχον δ' ἐλπίδας ἀμφοτέρω εἰς μόνον τὸν χρόνον. « — Ἐκεῖνος,
 (Ἐλεγ' ὁ ἄρπαξ) ψυχὰς ἀγερώχους δαμάζει. « — Ἐκεῖνος,
 (Ἐλεγ' ἡ κόρη) ἀχρεῖων καρδίας ναρκώνει. » — Ἀλλ' ὅμως,
 470 Ὅναρ ἐλπίδων κενῶν ἀμροτέρους δεινῶς ἐζηπάτα.
 Ἦτο εἰς σκέψεις πικρὰς βυθισμένη, ὁπότε εἰσῆλθεν
 Ὁ Ἀντωνέλλης· εἰς τούτου τὴν θεὰν ἢ δύστηνος κόρη
 Ἐμπληκτος ἔμεινεν, ὡς τὸ ἀρνίον ἐνώπιον λύκου·
 « — Ἄννα, τῆ εἶπε, μὲ ἦθος γλυκὺ, καὶ φωνὴν πλήρη πάθους,
 475 » Ἦλθα καὶ πάλιν νὰ σ' ἴδω, νὰ μάθω ἂν τίποτε θέλης·
 » Εἶσαι τῶν πάντων κυρία, κ' ἐγὼ ὑπηρετής καὶ φίλος. — »
 Οὔτε κὰν βλέμμα ἠκόντισ' ἐκείνη, κ' ἐσίγα ὡς λίθος.
 Ὡς ἀνοχὴν ἐκλαδῶν τὴν σιγὴν, παρεκάθησε τότε·
 — « Κύτταξε, εἶπε, τί φύσις λαμπρά! τί ὠραία ἐσπέρα!
 480 » ὦ! τὴν σελήνην ἰδὲ, πῶς ἐκρύθη ἐκ φθόνου ὡς σ' εἶδε! »
 Τότε δ' ἡ Ἄννα πικρὸν μειδιάσατα, εἶπε· — « Τὸ φῶς μου,
 » Ἄν ἡ οὐράνιος ἦμην σελήνη, δὲν ἤθελον χύσει,

- » Ὅσον καιρὸν ἐβεβήλουν αὐθάδεις κακοῦργοι τὸν Κόσμον. »
 — « Πάλιν λαλεῖς μὲ πικρίαν! κί' ἀκόμη ἀρνεῖσαι, τὸ βλέπω,
 485 » (εἶπεν αὐτὸς ὠχρῶν) ἐν ᾧ ἔχεις ἀγγέλου καρδίαν,
 » Τόλμην ἐρώσης ψυχῆς ν' ἀγιάσης μὲ λόγους συγγνώμης·
 » Πλὴν μυριάκις ἐζήτησα ταύτην· καὶ πλέον τί ἄλλο;
 » Λέγε, τί ἄλλο ζητεῖς; μὴ τὸ αἷμά μου θέλεις; τὸ χύνω! »
 — « Τὸν σύζυγόν μου ζητῶ! τὸν πατέρα μου θέλω! κ' ἐν τάχει
 490 » Σὲ νὰ ἰδῶ, μιὰρὲ, 'ς τοῦ δικαίου θεοῦ μου τὸ βῆμα!
 » Χύνεις τὸ αἷμά σου λέγεις; Τοιαύτην μὴ λάθης φροντίδα!
 » Χεῖρ ἰσχυρὰ κ' ἐκ θεοῦ ὠπλισμένη ἐλπίζω ν' ἀρκέσῃ!... »
 Ἐλεγε, κ' εἶχ' ἡ φωνή της τὸν τόνον ἐκεῖνον, ὃν ἔχει
 Ἄδικουμένου φωνή. Ἄλλ' ἐν ᾧ ὡς ἐμβρόντητος οὗτος
 495 Ἔμενεν, αἴφνης ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης ἐχύθη
 Τρέμουσα λάμψις, καὶ τρεῖς κολοσσαῖαι πυραὶ μετ' ὀλίγον
 τῶν κοιμωμένων ὑδάτων ἐχύρουν τὸν λεῖτον καθρέπτην.
 Εἶχ' ὠχροπόρφυρος δὺς' ἡ σελήνη ἐν μέσῳ σκοτίας,
 Κ' ἔχεον ἄστρων πυκνοὶ λεγεῶνες ἀμφίβολον λάμψιν.
 500 Κ' εἶδε μὲν ἄλλοτ' ἐν μέσῳ τῆς λίμνης πυρὰς ὀρχουμένας,
 Ὅμως ἠσθάνθη καθ' ὄλον τὸ σῶμα παράδοξον φρίκην
 Ὅτε ἐκεῖνας τὰς τρεῖς παρετήρησε· φάσιν δὲ θέλων
 Ἄλλην νὰ δῶσ' εἰς τῆς κόρης τὴν λύπην, κ' εἰς πρόληψιν ἴσως·
 — « Κύτταξε, εἶπε, πυρὰς ἀλιέων ζητούντων ἐγγέλεις. . .
 505 » εἶναι τοῦ βίου εἰκὼν αἰ τὴν νύκτα καιόμενα δᾶδες. . .
 » Ἀκουσον, πῶς κ' ἡ ψιττακίζει πιστῶς κατὰ φθόγγον
 » Ἄσμα γλαυκὸς . . . πλὴν . . . οὐχὶ . . . ἡ φωνή . . . ἐκ τῆς
 λίμνης ἐκβαίνει . . .
 » Πρώτην δὲ ἴσως φορὰν τοὺς ἰχθύας αἰ γλαυκὰς θηρεύουν... »
 Εἶπε συσπῶν τὰς ὀφρῦς, καὶ ὠρθώθη, καὶ ἔκραξε· — « Τίτα!
 510 » Ὅλα τὰ ὄπλα εὐθύς ἐτοιμάσατε! ὅλους τοὺς ἄνδρας!...
 » Ἴσως εἰς θήραν γλαυκῶν κενωθῶσι πολλὰ πυροβόλα . . .
 » Ἰπαγε! . . . κί' ἄνω σκοπῶν, ἔσο ὄμμα ὄζυ καὶ ὠτίον. » —
 Κ' ἔφυγ' ὁ Τίτας ἀμέσως, φανείς ὡς σκιά πρὸς τὴν θύραν.
 Ἐφερε τότε ἐντὸς τοῦ θαλάμου κλονούμεγον βῆμα·

- 515 Τρίς δ' ἐξηκόντισεν ὑποπτον βλέμμα ἐπάνω τῆς λίμνης,
 Καί με σκληροῦς λογισμοῦς πρὸς ὀλίγον ἐφάνη παλαίων.
 Στάς δὲ ἐμπρὸς τῆς ἐκθάμβως τὴν λίμνην ὁρώσης παρθένου·
 — « Κόρη τοῦ Λάμπρου! τῇ εἶπε, πολλὰς μὲ ποτιζεις πικρίας,
 » Κ' ἴσως ἡ μαύρη μὲ ὤθησε Μοῖρα πρὸς σέ, ἵνα πλεξῇ
- 520 » Δραματικώτερον ἔτι τὸ μέγα τοῦ βίου μου δράμα . . .
 » ὦ! πιστεύσέ με! πολὺ τολμηρότερα ἔπραξα ἔργα . . .
 » Κ' ἔντιμον μέλλον . . . φρικτὸν παρελθόν! . . . ὅτι ἤγνιζ'
 ἐφρόνουν . . .
 » Ἄκουσον τώρα! ἐρρίφθην τυφλῶς εἰς θυέλλας κινδύνων,
 » Καὶ συμπάρεσुरα σέ, τὴν ἀθάναν ὡς ἄνθος ὠραῖον!
- 525 » Θεία κατάρρα βαρύνει ἐπὶ τῆς κακῆς κεφαλῆς μου,
 » Κι' ὅ,τι ποθήσω, ἢ ψαύσω, θραυόμενον πίπτει εἰς κόνιν! . . .
 » Ἐβαλλες χθὲς ἐν τῷ μέσῳ ἀγκάλῃς πατρὸς καὶ μηστῆρος,
 » Σήμερον εἶσαι ὠχρὰ καὶ θρηνοῦσα ἐν μέσῳ πλεκτάνης
 » Ἄρπαγος ξένου! . . . κακούργου φρικτοῦ! . . . κ' ἔραστοῦ
 μισουμένου! . . .
- 530 Κλίνας δὲ γόνυ, προσεῖπε μὲ πάθος καρδίας θρηνοῦσης·
 — « Κλίνω τὸ γόνυ ἐνώπιον σοῦ, σελασφόρε παρθένε,
 » Καὶ τῶν προτέρων τοῦ βίου πταισμάτων . . . ζητῶ τὴν
 συγγνώμην!
 » Ἄγνωστα ἦσαν! καὶ θέλουσι μείν' εἰς αἰῶνας θαμμένα . . .
 » Αὔρ' ἀρετῆς καθὼς σ' εἶδα μ' ἐνέπνευσεν αἴσθημα θεῖον,
- 535 » Κ' ἡ ρυπαρά μου καρδιά ποτὲ δὲν ἤσθάνθη τοιοῦτον.
 » Οὐρίον πνεῦμα τῆς Τύχης δ' ἂν πνεύσῃ ὀλίγον ἀκόμη,
 » Ὅρκον ὀμνύω, ποτὲ νὰ μὴ πράξω παρ' ὅ,τι θελήσῃς,
 » Σέ, νὰ λατρεύω ἐξ ὅλης καρδίας ὡς ἄλλον θεόν μου·
 » Ἄγγελε! σῶσον με κἂν . . . ἂν δὲν θέλῃς ποτὲ μ' ἀγαπήσῃς!

Δ.

- Κόλασιν Ἄδου ἐν ᾧ εἰς τοῦ στήθους τὰ βάθη ἤσθάνθη
 540 Ὁ Ἀντωνέλλης· ἐν ᾧ ἡ ἀγρεία καὶ μαύρη ψυχὴ του
 Πρώτην ἐξήτει φορὰν εὐσπλαγγίαν εἰς πόδας ἀγγέλου·

ἦλθεν ὁ Τίτας ὠχρὸς, καὶ μὲ πρόσωπον φαῖνον δειλίαν·
Ὁ δὲ μ' ὀρμὴν ἐγερθεῖς, καὶ λαβὼν τὸν συνήθη του τόνον·
— » Ποῖα τὰ νέα, λοιπὸν, ἀνηρώτησε, πῶς τόσος φόβος ; »

545 — » Ἐρχονται ! — Πόσοι ; — Πολλοί ! — Ἄλλ' ἐκεῖνος ;
— κ' ἐκεῖνος μαζή των

» Φέρον καὶ ἄλλους ληστὰς· μοὶ ἐφάνη ὅτ' εἶδα τὸν Δῆμον
» Ὅσους προχθὲς τὸν Καδδῆν συλλαβὼν μ' ὀπαδοὺς οὐκ ὀλίγους
» Ἐσφαξε δίκην κριοῦ, ὡς Καδδῆν, καὶ ἡμέτερον φίλον.
» Εἶδα προσέτι, θαρρῶ, τὸ πελώριον σῶμα τοῦ Μάρκου·

550 » Τοῦτον γνωρίζεις καὶ σὺ, κ' εἰς Δελφοὺς ἐνθυμεῖσαι ὁπότε
» Σ' ἔβαλεν ὄλωσ γυμνὸν εἰς τὴν θέσιν τῆς πάλαι Πυθίας
» Ὡρας νὰ λέγῃς χρησμοὺς μὲ τὸ ψῦχος μηνὸς Δεκεμβρίου »
— « Τίτα μου, τρέξε εὐθύς, ἔξασφάλισον θέσεις καὶ πύλην,
» Δὸς δὲ τὰ ὄπλα μου! δὸς καὶ πυρίτιδι ἀφθόνως καὶ σφαίρας!

555 » Καὶ μὴ κτυπήσῃ κανεὶς πρὶν κενώσω ἐγὼ πυροβόλον. »
Ταῦτα εἰπὼν ἐν ῥιπῇ, καὶ ῥιγῶν ὑπὸ φόβου καὶ λύσσης,
Κ' ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ὠχρὰν, ὡς σελήνην, παρθένον ἀρπάσας
Ἐκλεῖσ' αὐτὴν ὡς θηρίον ἐντὸς ἀσφαλοῦς δωματίου.

Ἡ δυστυχή! πρὸς τὸν Πλάστην ἐν εὐγλωττον ὕψωσε βλέμμα
560 Ὅπου ἐξήστραπτ' ἐλπίς, κ' ἐξεφράζετο φόβος καὶ λύπη.

Κ' ἔτοιμοι ἦσαν ἐντὸς, ἐν ᾧ ἔζω οἱ ἄλλοι προυχώρουν·
Ἦρχοντο δὲ ὡς σκιαὶ οἱ ἀνδρεῖοι ὀπλίται ἀψόφως,
Ἦρχοντ' ὡς κύνες κακοὶ, ὅταν δάκνωσι κρύφα καιριῶς,
Ἦρχοντ' ὡς λύκοι δρυμοῦ, πρὶν ὀρμήσουν εἰς ποιμήνην
προβάτων.

565 Πέριξ δ' ἐν ᾧ ὀχυρὰς κατελαμβάνον θέσεις πολέμου·
— « Μὴ πλησιάζῃς πολὺ! φωνὴ εἶπεν ἰσχυρὴ ἐκ τοῦ Πύργου·
» Ὅχι! δὲν θέλω ἀπλοῦν θῦμα σφαίρας νὰ πέσης, ᾧ Φλώρε,
» θέλω νὰ δρέψω ἐγὼ τὸν ἀνοῦντα τοῦ βίου σου στάχυν
» Βάπτων, καὶ μέχρι λαβῆς, εἰς τὰ στέρνα σου δίστομον
ξίφος. »

570 Τότε ὁ Φλώρος λυσσῶν, εἶπεν· — « Ἄναδρ' ! αἰσχρὸ !
δολοφόνε !

- Ἔστις ἀφόβως ὀρμᾶς κατ' ἀόπλων κί' ἀθώων παρθένων,
» Βλέπω λαλαῖς εὐγενῶς, ὅταν κρύπτες ὀπίσω εἰς τεῖχη!
- » Ὅμως τῶν λόγων, δειλὲ, ἂν δεικνύης ἀνάλογον τόλμην
» Τρέξε, ἢ ῥόδος ἰδοῦ! τὸ πεδίον ἰδοῦ! κ' ἐγὼ μόνος! » —
- 575 Λόγοι τοιοῦτοι ἐν ᾧ ἀντηλλάσσοντο, πῦρ σμερδαλέον
Ἐλαμψε μέγα κροτοῦν, καὶ ἡ λάμψις τοῦ ἔπεμψε σφαῖραν,
Ἦτις συρίζασ' εὐθύ, ἔμπταιώθ' εἰς τοῦ Φλώρου τὴν σπάθην.
— « Κρύπτω τὴν σφαῖραν αὐτὴν τῆς θανάης σου πικρὸν
ἀρραβῶνα
» Δόλων υἱὲ Ἐνετὲ, ἀνεβόησεν αἴφνης ὁ Φλώρος,
580 » Ἐχων τὸ βλέμμα' ἀστραπῆν, καὶ βροντὴν φοεράν τὴν
φωγὴν του· »
Στρέφας δὲ πέριξ — « Ἐμπρός! τί προσμένετε, φίλοι ἑταῖροι;
» Θέλω, ἀφύκτως, αὐτὸν τοῦ κακούργου τὸν μέγιστον
Πύργου,
» Πρὶν μᾶς ἰδῆ ἡ αὐγὴ, νὰ ἰδῶ ἐρειπίων ἰσωρείαν. »
Ἐῖπε, καὶ μόλις αὐτὸς τὸν πετερόντα ἔπαυσε λόγον
- 585 Πέριξ ἐσεισθῆ ἡ γῆ, κί' ἀπὸ ἕκαστον θάμνον καὶ πέτραν
Γλωῖσσα ἐξῆλθε πυρὸς, τοῦ θανάτου πικρὰ ἀγγελία.
Ἦτις κρυοεῖς βορᾶς νέφη μαῦρα σωρεύη προσπνέων,
Τάττων αὐτὰ ἀντικρὺ τῶν νεφῶν ὑετίζοντος Νότου,
Πάλῃ ἀνάπτει δεινὴ μεταξὺ ἀδαμάστων στοιχείων,
- 590 Βρέμουν βρονταὶ, σελαγοῦν ἀστραπαὶ, κεραυνοὶ ἐπισκῆπτου,
Κί' ὅλη ἡ φύτις εἰκὼν εἶν' ὀλέθρου καὶ τρόμου, καὶ φρίκης·
Πλὴν φοικτοτέρα αὐτῆς τῆς εἰκόνας ὑπῆρχεν ἡ μάχη
Ἦτις ἀνήρθη· ἕκαστη βολὴ βροντεροῦ πυροδόλου
Ἦέριζε μίαν ζωὴν, ἐθανάτωνεν ἕνα ἀνδρεῖον.
- 595 Ἦρχισ' ὁ Δῆμος σφοδρῶς προχωρῶν νὰ προσδάλῃ τὴν πύλην,
Κ' ἔθραυ' ὁ Μάρκος κτυπῶν τὰς θυρίδας τοῦ Πύργου
εὐστόχως·
Ἦς δὲ ταχὺς ἀετὸς, πανταχόθεν ἐπέτα ὁ Φλώρος
Δίδων σοφὰς προσταγὰς, νουθετῶν, παροτρύνων, κ' ὑβρίζων·
Πῦρ ἐν τοσούτῳ πυκνὸν κ' οἱ τοῦ Πύργου ἀντέταξαν ἄνδρες,

- 600 Καί τις ὄξεια φωνὴ διεκρίνετο μέσῳ τῶν κρότων
Τάσσοισα δῶρα πολλὰ, βλασφημοῦσα βαρβάρως συνάμα.
Ἔβαλον ἤδη μογλοῦς εἰς τὴν πύλην οἱ περίξ τοῦ Δήμου·
Κ' ἔνδον ὁ Τίτας ἠκούσθη φωνήσας — «Κλονεῖται ἡ πύλη!»
Ἔοτε, ταχὺς ὡς δορκάς, ὁ κακὸς Ἐνετὸς καταρρίπτει
- 605 Λίθους μεγίστους, καὶ σφαίρας, καὶ μόλυβδον, κ' ἔλαιον ζέον,
Κ' ἔπεσον τότε νεκροὶ οὐκ ὀλίγοι· ἀλλ' ὅμως ὁ Δῆμος
Πνέων ὀργῆν, καὶ πηδῶν ὡς οἰστρήλατος ταῦρος τοῦ Αἵμου,
Ἔκραξε· — «Δεῦτε ὁμοῦ ἅς ὀρμήτωμεν τέκνα κινδύνου!
» Εἶν' ἔντροπή εἰς ἡμᾶς ν' ἀπρακτῶμεν ἐνώπιον θύρας,
- 610 » Καὶ ὁ δειλὸς Ἴταλὸς νὰ καυχάξῃ ὀπίσω ἐκείνης.
» Λάβωμεν λίθους βαρεῖς, καὶ συγχρόνως ἅς ῥίψωμεν πάντες!
Εἶπε, καὶ ὡς ἐν ῥίπῃ ἐξηκόντισαν λίθους ὀγκώδεις·
Δοῦπος δ' ἠγέρθη πολὺς, καὶ ἡ πύλη μὲ πάταγον μέγαν
Ἔνδον κατέπεσ' εὐθύς, ἰαχαὶ δὲ μεγάλαι θριάμβου
- 615 Τότε ἀντήχσαν· πλὴν, ὦ ματαῖα χαρά! πύλη ἄλλη
Ἔσω τῆς πρώτης, τὴν δίοδον ἔφραττεν ἔτι ὡς τεῖχος.
Ἔομως φραγμὸς στερεὸς μία πύλη πρὸς τόσους δὲν ἦτο!
Τοῦτο νοήσας καλῶς, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφευκτον βλέπων
Ἔο πονηρὸς Ἐνετὸς, διακόπτει τὸ πῦρ τοῦ πολέμου,
- 620 Βάλλων εἰς πρᾶξιν βουλὴν, πιθανῆς σωτηρίας ἐλπίδα·
Δοὺς δ' εἰς τὸν Τίταν κρυφὰς προσταγὰς, μὲ φωνὴν θαρβύαλέην
Ἔνδον θυρίδος μικρᾶς πρὸς τοὺς κάτωθεν ἔλεξε τάδε·
— «Τὶ μὲ τοσοῦτους ἐδῶ ληστρικῶς ἦλθες, Φλωρε ἀνδρεῖτε;
— »Θέλω τὴν κόρην τοῦ Λάμπρου!» — Καλῶς σοὶ τὴν δίδω
ἀσμένως. »
- 625 — »Θέλω κ' ἐκείνην, καὶ σέ!» ἀγερώχως προσέθηκ' ὁ
Φλωρος·
— «Οὔτε ἐκείνην, λοιπὸν, οὐτ' ἐμὲ θέλεις ἴδει ποτέ σου,
» Εἶπ' ὁ πανοῦργος· ἀλλὰ κεχηνῶς μετ' ὀλίγον θὰ ἴδης
» Θέαμα ὄλως λαμπρὸν καλὴν νύκτα! καὶ μὴ ἐξοδεύης
» Τόσον πολὺ τὰς βολὰς, ἐν ᾧ τόσον ἐνταῦθα σπανίζου.» —
- 630 Εἶπε, καὶ γέλωσ ὄξυς διεδέχθη τὸν εἰρωνικὸν λόγον.

- Κ' ἔχθαμβοι μὲν οἱ πολλοὶ ἐσιώπων τὰ ὄπλα κρατοῦντες
Δύσπιστον δ' ἔριψε βλέμμα γογγύσας ὁ Δῆμος, κί' ὁ Φλῶρος
Δόλον συνήθη τινὰ προσεδόκα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον
Στήλη δυσώδους καπνοῦ ἀνηγέρθη ἐπάνω τῆς στέγης,
635 Μαῦρη ὡς φάσμα νυκτὸς, ὑψηλὴ ὡς πελώριος γίγας,
Καὶ λαμπηδῶν ζωηρὰ τὰ κενὰ τῶν θυρίδων ἐπλήρου.
» — Καίειτ' ὁ Πύργος! ἀνέκραξαν πάντες » Ἐκάνη ὁ Πύργος! —
Τόσον ἀνέλπιστος ἦτον ἢ πράξις ἐκείνη, καὶ τόσῃ
Ἐκπληξῆν ἤγειρεν, ὥστε, πρὸς ὄραν ἠπόρει ὁ Φλῶρος
640 Τί ν' ἀντιπράξει· τὸ πῦρ ἀδηφάγον ἐν τούτοις προὔχουρει·
Κόρης δ' ἠκούσθη κραυγὴ μετ' ὀλίγον ὀπίσω τῆς πύλης,
Ἦτις ἐπίγ' εἰς τὰ βάθη τοῦ Πύργου, καὶ βήματ' ἀνθρώπων.
Σπασμωδικῶς πρὸς αὐτὴν ἀνεσκιρτήσεν τότε ὁ Φλῶρος,
Καὶ ἀπειλῶν μὲ τὴν χεῖρα, φωνὴ στεντορεῖα προσεῖπεν·
645 — « Οὐτε τὴν τέρψιν αὐτὴν, οὔτ' αὐτὴν τὴν χαρὰν θά σ'
ἀφήσω
» Τοῦ ν' ἀποθάνης μ' ἀγγέλου, παγκάκιστε δαῖμον τοῦ
Ἄδου. »
Ἦρμησαν δὲ πρὸς τὴν πύλην οἱ πάντες ὡς χεῖμαρρος τότε,
Ἔστις ἀπ' ὄρ' ὑψηλὰ μὲ βοῆν καὶ βροντὰς καταβαίνων
Δένδρα, καὶ βράχους τραχεῖς εἰς τ' ἀφρώδη του κύματα σύρει.
650 Ῥόπαλα, ξίφη, λακτίσματα, ὄπλα, πελέκεις, καὶ λίθοι
Δίκην χαλάζης πυκνῆς εἰς τὴν θύραν ἐπέσκηψαν, ἦτις
Ἔπεσ' ἐντὸς, εἰς μυρία θλασθεῖτα τεμάχια ξύλων.
Πρῶτος εἰσήλθε ξιφίτης ὁ Φλῶρος φωνάζων τὴν Ἄνναν,
Ἔπειτα δ' ἄλλοι πολλοὶ ἀναβίντες ἐζήτουν τοὺς ἄνδρας·
655 Πλὴν δὲν ἐραίνετ' οὐδεὶς, οὐδεμίᾳ φωνὴ ἀπεκρίθη . . .
Μόνον σανίδων τριγυμὸς καιομένων ἠκούετο, μόνον
Κυμανομένης πυρᾶς αἱ μαινομένῃ ἐσύριζον γλῶσσαι,
Καὶ εἰς τὸ τρέμον των φῶς διεκρίνοντο βεῖθρα αἱμάτων,
Κί' ὠχροπροσώπων νεκρῶν ἡ ἀγρία κί' ἀπαίσιος ὄψις.
660 Στόνος πλὴν αἰφνης βαρὺς πρὸς τὰ κάτω τοῦ Πύργου ἠκούσθη·
Τρέξαντες τότε ἐκεῖ, στρατιώτην ἐκπνέοντα εἶδον,

• Οστις τὴν χεῖρα ὑψῶν, καὶ δεικνύων ὑπόγειον πύλην
 α — Ἐφυγον, εἶπ', ἀπέκει οἱ σκληροὶ, καὶ μὲ ἄφησαν μόνον. »

665 Ἐἶχ' ὑπογείου ἐξοδου ἀγνώριστον θύραν, ἀφ' ὅπου
 Λάθρα ἐξῆλθεν αὐτὸς, καὶ ὁ Τίτας, κ' ἡ Ἄννα, κ' οἱ ἄλλοι,
 Κι' ὅταν ὁ Φλώρος τὴν θύραν ἐβίαζεν ἔφευγ' ἐκεῖνος.

Ἄδημανεῖ κυνηγὸς, ἂν εἰς μάτην δορκάδα διώκη·

Ναύτης θρασὺς βλασφημεῖ πρὸς μαινόμενον κῦμα παλαιῶν·
 670 Ὅμως ἐράσα ψυχὴ, ἂν ἐκδίκησιν ἄσπονδον πνέη
 Ἀποτυχοῦσα λυσσᾶ, καὶ ὡς λέων πεινῶν ἀγριοῦται.

Εἰς παρομοίαν δεινὴν καὶ ὁ Φλώρος περίστασιν ἦτο·
 Δάκνων τὰ χεῖλη, ἐφόρμησ' ὡς βέλος, κ' ἐξῆλ'ε τοῦ Πύργου,
 Κ' εἰς τὴν ὄδον τῶν Θησῶν ὡς μαινόμενος ἔτρεχεν, ὅτε

675 Πέριξ ἠκούσθη κροτοῦν τὸ βαρύδρομον ὄπλον τοῦ Μάρκου...

Εἶχον οἱ ἄλλοι ἐμβῆ εἰς τὸν Πύργον· νὰ ἐμβῆ ξιφῆρης
 Ἔτοιμος ἦτο κι' ὁ Μάρκος, ὁπότε ἀκούη πλησίον
 Δοῦπον τρεχόντων ἀνδρῶν, καὶ χρεμέτισμα ἵππου· μ' ὀλίγους
 Τότε πετᾶ ὀπαδοὺς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ βλέπει

680 Εἰς τῶν ἀστέρων τὸ φῶς, ὡς σκιὰς ἀμφιβάλους, ὀπλίτας
 Φεύγοντας· ἐφιππον δὲ οὐ μακρὰν πρὸς τὰς Θήβας νὰ τρέχη,
 Κι' ἄλλον κατόπιν ἐκείνου κρατοῦντα λευκὸν τι ἐμπρὸς του.

Ἦτον ὁ Τίτας ἐκεῖνος, κ' ἐκράτει ἐμπρὸς του τὴν Ἄνναν
 Ψυχρῶραγοῦσαν κι' ὠχρὰν· ὡς τὸν εἶδ' ὁ ἀτρόμητος κλέπτης,

685 Τρέχει κατόπιν αὐτοῦ· κι' ὅτε ἦλθε πλησίον ἀρκούντως,
 Τὸ πυροβόλον ὑψοῖ, γινατίζει, κτυπᾶ, καὶ ἡ σφαῖρα
 Τὴν κεφαλὴν διαβύλα τοῦ ὠκύποδος ἵππου, καὶ πίπτουν
 Ἴππος κ' ἵππεὺς εἰς σωρὸν ἐν τῷ μέσῳ συνέφων κονίας.

Ἦπιζ' ὁ Μάρκος, λοιπὸν, τὴν μνηστὴν νὰ λυτρώσῃ τοῦ
 Φλώρου,

690 Πλὴν, ὦ ματαία ἐλπίς! τοῦ κακούργου ὁ ἄξιος δούλος
 Ἔχων ῥήτην ἐντολὴν καὶ τὸν κίνδυνον βέβαιον βλέπων,
 Ὅς γυμνασμένος φονεὺς ἐκβαλὼν ἐγχειρίδιον, πλήττει
 Μέτον καρδίας σκληρῶς τὴν ἀθῶαν παρθένον! ... Ἀφείσα

- Τότε λεπτόν στεναγμὸν ἐντελῶς ἐνεκρώθη ἐκείνη,
695 Κ' ἔκλιν' ὡς κρίνον, ὀπότεν θανάσιμος κάμψη τὸ τρώγει·
Πρὸς δὲ τὸν Μάρκον ἐλθόντα δεικνύων ὁ Τίτας τὸ πτώμα·
— «Λάβε την, εἶπε, πικρῶς μειδιάσας, ἀξίζει τὸν κόπον!»
— «Λάβε καὶ σύ!» ἀπεκρίθη ὁ Μάρκος, κ' ὑψώσας τὸ ξίφος
Μίαν πληγὴν τῷ κατέφερε· μίαν, πλὴν ἔπεσ' εἰς δύο
700 Κρέατος μέρη οἰκτρὰ, ἀναβλύζοντα αἷμα ἀχνίζον.
Ἐφθασε τότε κ' ὁ Φλώρος παράφορος, ὅστις ὡς εἶδε
Τὸν ἄγγελόν του νεκρὸν, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς του σβεσθεῖσαν,
Πρῶτον μὲν ἔμειν' ἐμβρόντητος· εἶτα συμπλέξας τὰς χεῖρας,
Κ' εἰς οὐρανὸν ἀνυψῶν ἐτοιμόδακρυ ὄμμα— «Θεέ μου!
705 »Πῶς κατ' ἐμοῦ ἡ τοσαύτη ὀργή σου; ἐφώνησε· κλίνε
Ἐπειτα γόνυ πλησίον τῆς Ἄννης προσέθηκε κλαίων·
— «ὦ τῶν ἐλπίδων μου ἦλι' ἐσθέσθης, κ' εἰς σκότος μ'
ἀφίνεις!...
» Ἄγγελος ἦσουν ἄγνος ἐκ τῶν θείων ταγματῶν δραπέτης,
» Κ' εἰς οὐρανὸν τὴν προτέραν πατρίδα σου πάλιν ἀπέπτης!...
710 » Μ' ἄφησες μόνον νὰ ζῶ εἰς τὸν Κόσμον, καὶ Κόσμος μου ἦτουν,
» Κέντρον τῶν πόθων, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, παρὸν μου καὶ
μέλλον . . .
» Εἰς τῶν σεμνῶν παρειῶν σου τὸ κάλλος ὠχρίων τὰ ῥόδα,
» Σ' τοῦ βλέμματός σου τὴν λάμψιν ἀπέσβυν' ἡ λάμψις τῶν
ἄστρον,
» Εἰς τῆς φωνῆς σου τὸ μέλος ἐσίγα ὁ ζέφυρος στένων,
715 » Εἰς τὴν ἡμέραν προσέθετες φῶς, εἰς τὴν νύκτα γαλήνην,
» Κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου πυρὰν εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀνῆπτες·
» Τώρα κατόπιν σου τρέχων τοῦ τάφου τὰ σκότη θὰ σχίσω,
» Καὶ ὡς Μαιῶν ἀύγην θὰ σὲ ἶδω ἐκ νέου ὠραίαν·
» Πλὴν τοῦ φονέως σου πρῶτον μὲ λύσαν θὰ πῶ τὸ αἷμα,
720 » Κ' ἂν εἰς τὸν Ἄδην αὐτὸν καταβῇ μεταξύ τῶν δαιμόνων.
» Ἔλεγε ταῦτα θρηνῶν, καὶ τὸ ἄψυγον σῶμα ἐφίλει·
» Ἄλλ' ὁ κυρίως φονεὺς ὡς ὠκύπους λαγῶς ἀνεχώρει·
Κ' ἦτον ἐκείνη εἰκὼν θλιβερά, σκυθρωπὴ, κ' ἀπαισία!

Ἔκειτ' ὁ Τίτας, ἐδῶ, μὴ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς καὶ ἀγρίους,
 725 Καὶ ἡ παρθένος, ἐκεῖ, ὡς κηρόπλαστον ἄγαλμα ὕπνου,
 Κι' ὁ ἀτυχῆς παρ' αὐτῇ ἐκαθέζετο Φλῶρος δακρύων.

Ἴσταντο δὲ κατηρεῖς οἱ ἀνδρεῖοι ἑταῖροί του κύκλω
 Ἐν ἀταξίᾳ ἀνδρῶν ἐξελλόντων ἀρτίως τῆς μάχης·
 Ὡς δὲ λαμπὰς νεκρικὴ ὁ καιόμενος ἔφεγγε Πύργος,
 730 Καὶ ὠχροπόφυρον φῶς εἰς τὴν περίξ διέχεε χῶραν
 Φρικωδεστέραν πολὺ τὴν φρικώδη σκηνὴν παριστάνων.

Κεῖτ' ἐκκλησίᾳ μικρᾶ, κ' ἐτοιμόρροπος περίξ τῆς Πέτρας
 Ἔχουσα πρῖνον παχὺν καὶ πυκνόφυλλον· κάτωθεν τούτου
 Τάφου εὐρίσκεται πλάξ, κ' ἐπ' αὐτῆς γεγλυμμένον ἔν ῥόδον·
 735 Εἶναι δ' ὁ τάφος αὐτὸς τῆς δυστήνου κι' ἀθάνας παρθένου.

Πᾶσαν δ' αὐγὴν ὁ ποιμὴν, ὅστις περίξ τὰς αἴγας του βόσκει,
 Κάθητ' εἰς δύο ζωῶν τὸ σεβάσμιον σύνορον τοῦτο,
 Μέλιπον θρηνώδους αὐλοῦ τὸ βραχνὸν καὶ μονότονον μέλος.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα μαθὼν ὁ Τοπάρχης, καὶ γνοῦς τὴν ἀπάτην,
 740 Τῆς φυλακῆς του ἀπέλυσ' εὐθύς τὸν στενάζοντα Λάμπρον,
 Καὶ συγχωρήσας τὸν Φλῶρον, τοῦ ξένου φυγάδος τὰς γαίας
 Πάσας ἐδήμεισε. — Πλὴν θεραπεύοντ' εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον
 Ἴσως αἱ ἄλλαι πληγαί, ἀλλ' οὐχὶ αἱ πληγαὶ τῆς καρδίας.
 Στένων, κι' ὡς βρέφος θρηνῶν, ὁ καλὸς καὶ σεβάσμιος γέρων,

745 Ἐκραζε μ' ἄλγος ψυχῆς τὴν φιλτάτην κι' ὠραίαν του Ἄνναν,
 Κ' ἡ ἀμυδρὰ τῆς ζωῆς του ἀπέσβυεν οὕτω λυχνία.
 Μόνος δ' ὡς φάσμα μνημάτων τὴν νύκτα ὁ Φλῶρος ἔπλανατο,
 Ἄλλοτ' ἀκούων τὸν ῥοῦν τῆς ἀφρώδους κ' ἠχούσης Ἐρκύνης,
 Ὅπου διέκρινε γόους θνησκόντων, καὶ ὕβρεις δημίων·

750 Ἄλλοτε δ' ἴστατο ἄνω τῶν βράχων, σκεπτόμενος ὅτι
 Εὐκόλον ἦτο ψυχῆς νὰ εὕρῃ αἰωνίαν γαλήνην.

Μίαν δ' ἡμέραν ἐχάθη.... καὶ πλέον κἀνεὶς δὲν τὸν εἶδε !
 Καὶ τινες ἔλεγον ὅτ' εἰς χαράδραν ἀπήντησαν πτώμα,
 Καὶ ἦτο τὸ πτώμα αὐτοῦ· διετείνοντο δ' ἕτεροι πάλιν

755 Ὅτι ἐφ' ἵππου λευκοῦ τὸν ἀπήντησαν περίξ τῆς Πέτρας... !
 Μετ' οὐ πολὺ καὶ ὁ Λάμπρος τὰ κτήματα πάντα πωλήσας !

Ἐφυγε, βίον ποθῶν νὰ βιώσ᾽ εἰς πολύχγιον ζένον,
Ἄπου τῆς πάλαι χαρᾶς του πᾶς λίθος δὲν ἔκειτο μάρτυς.
Ἐλησημονήθησαν δ' οὕτω καὶ Φλωῶρος, καὶ Ἄννα, καὶ
Λάμπρος.

Ε.

760 Χρόνοι παρήλθον πολλοί, ὅταν μίαν αὐγὴν φθινοπώρου
Ἦλθεν ὠχρὸς μοναχὸς ἔς τὴν Μονὴν τοῦ Λουκᾶ τοῦ Ὁσίου,
Ἦτις ὑφούται λαμπρὰ μεταξὺ Παρνασσοῦ κ' Ἐλικῶνος.

Εἶχε μορφήν ἀθλητοῦ, καὶ ἠμίλευκον γένειον, εἶχεν
Ἄκακον βρέφους ψυχὴν, πλὴν τὰ ἦθη σκληροῦ στρατιώτου.

765 Ἦτον, ὡς ἔλεγε, Κρής· ἀλλ' ὁσάκις ἐστρέφετο βλέπων
Πρὸς τὴν πολύκαρπον γῆν τῆς ὑγρᾶς καὶ καλῆς Λεβαδίας,
Τότε βαρὺς στεναγμὸς, τότε ἔν ζέον καὶ πύρινον δάκρυ
Μάρτυρες ἦταν πιστοὶ φονικοῦ τῆς ψυχῆς του ἀγῶνος.
Δὲν συνωμίλει ποτὲ, ἀλλ' ἐνίοτε μόνος ὠμίλει,

770 Κ' ἦτον ὁ τύπος τιμῆς, ἀρετῆς, καὶ ἠθῶν κ' εὐλαθείας.

Μεθ' ἐβδομάδα σχεδὸν τῆς Μονῆς ὁ Ἠγούμενος ἦλθεν
Ἀποδημῶν πρὸ καιροῦ· ἦν δὲ οὗτος λευκόβριξ πρεσβύτης,
Μέτωπον ἔχων εὐρὺ, ῥυσαλέον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
Βλέμμ' ἀνεγίνωσκ' ὀξὺ συμφορᾶς Ἡφαιστείου θεοσεύεντος.

775 Ἦλθον δ' εὐθύς πρὸς αὐτὸν τῆς Μονῆς οἱ πατέρες, προσῆλθε
Κί' ὁ εὐλαβὴς μοναχός, ὅστις Φώτιος ὄνομα εἶχε·
Κύπτει τὴν χεῖρα φιλεῖ· πλὴν ὡς εἶδε καλῶς τὸν πρεσβύτην,
Ἔμειν' ἀπέναντ' αὐτοῦ ὡς ἀκίνητος στήλη μαρμάρου,
Κ' ἔπεσ' ἐκτάδην νεκρὸς, καὶ κατάψυχρος αἵφνης ὁ τάλας

780 Ὡς κερτυνόπληκτος δρυς, ἣτις πίπτει τὰ πέριξ δονούσα.

Σπεύδουν εὐθύς πρὸς αὐτὸν τῆς Μονῆς οἱ πατέρες· καὶ ὅταν
Πάλιν συνῆλθεν, ἰδὼν τὸν πρεσβύτην πλησίον τῆς κλίνης
Στόνον ἀφῆκε βαρὺν, ὡς ἰτέα θρηνοῦσα πρὸς αὔραν·

— « Πάτχεις, ὦ τέκνον, δεινῶς, εἶπ' ὁ γέρων, τὸ βλέπω, τί
ἔχεις;

785 — » Τίποτε, Πάτερ, . . . ἀλλὰ . . . καὶ τί δύναμαι πλεονῶν
γὰ ἔχω ; . . .

» Σκοτοδινία δεινὴ μὲ κατέλαβε . . . Πάτερ, συγχώρει . . .

» Αὐριον πλὴν ὑγιῆς σοὶ ὑπόσχομ' ὅτ' εἶμαι ὡς πρῶτον. »

Μόλις δὲ φῶς τῆς Ἡοῦς ἀνεφάνη τὰ σκότῃ ἐλαῦνον,
Καὶ τὰς γυμνάς κορυφὰς τῶν ὀρέων χρυσόνον, προσήλθεν

790 Ὁ ἀσθενῶν μοναχὸς εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἡγουμένου.

Ἐἶχε τὸ βλέμμα νωθρὸν, καὶ ὠχρότερος ἦτο λαμπάδος,

Ἐἶχε φωνὴν ἀσθενῆ δονουμένην εἰς ῥῆγος καρδίας.

— » Πάτερ, τοῦ λέγει, ὦ ! δός μοι, τὴν ἄδειαν δός μοι ν'
ἀπέλθω

» Ποίμνια ἔχει πολλὰ ἡ Μονή, κ' ἐγὼ βίον ποιμένος

795 » Ἐκ παιδικῶν ἡμερῶν εἰς τῆς Κρήτης τὴν Ἴδην ἐβίω.

» Ἄν τῶν ποιμνίων αὐτῶν ἀναλάβω ἐγὼ τὴν φροντίδα

» Κέρδη ἐλπίζω πολλὰ ἡ Μονὴ δι' ἐμοῦ ν' ἀποκτήσῃ. »

— Τότ' ἐγερθεῖς, μὲ στοργὴν, ὁ πρεσεύτης ἀνέκραξε.—

« Τέκνον,

» Εἰς τὴν ψυχὴν μου χαρᾶς διεξέλαμψε φῶς ὡς σὲ εἶδα,

800 » Κ' ἔχ' ἡ ψυχὴ μου καιρὸν, ναί ! καιρὸν, εἰς χαρὰν νὰ σκιρτήσῃ.

» Τώρα ζητεῖς ἀσθενῶν εἰς τὰ ὄρη ἐπάνω νὰ ζήσῃς ; »

— » Εἶν ὁ ἀήρ τῶν βουνῶν προτιμότερος ἄλλου ἀέρος,

» Εἶν οἱ σκιώδεις δρυμοὶ, ἀνετώτεροι δόμων καὶ οἴκων,

» Εἶν ἡ θρηνοῦσα πηγὴ, τῆς θρηνοῦσης ψυχῆς μου ὁ τύπος,

805 » Εἶπ' ὁ γλυκὺς μοναχός. — » Ἄλλ' ὑπέλαβ' εἰς ταῦτα ὁ γέρον,

» Σὺ τοῦ ψυχροῦ Παρνασσοῦ ἀγνοεῖς τὰς νομάς καθὼ ξένος,

» Φάραγγας δ' ἔχει πολλὰς, καὶ ἀβάτους κρημνοὺς καὶ

δρυμῶνας,

» Κ' ἰλιγιᾶ ὁ σκορπῶν τῶν μακρῶν τοῦ κοιλάδων τὸ βάθος. »

Πλὴν εἰς αὐτὰ τοῦ σεμνοῦ μοναχοῦ τ' ὄμμα ἤστραψε, χρῶμα

610 ῥόδου δ' εὐθύς τὰς ὠχρὰς παρειάς του ἐκάλυψε, κ' εἶπε·

— « Γέρον ! μοὶ εἶναι γνωστὰ ὅσα λέγεις, καὶ εἶδα πολλάκις

» Τὴν κορυφὴν τοῦ αὐτῆν ἐστεμμένην μὲ στέμμα συννέφων·

» Ὁ Γεροντόβραχος μ' εἶδε πολλάκις μιτότουρκον κλέπτῃν,

» Καὶ τοῦ πυκνοῦ ἐν πρὸς ἐν Μαίρου Λύγγου τὰ δένδρα

ἐμέτρων,

815 »Σκέπην μου εἶχον ποτὲ τοῦ τερπνοῦ Διποτάμου τὰ δάση,
 »Καὶ τοὺς αἰγάγρους τροφήν εἰς τὰ Μαῦρα Λιθάρια θη-
 ρεύων (*).»

Στόνον δὲ μέγαν ἀφεις — « ὦ! προσέθηκην, ἦτον ἐκεῖνος

»Βίος μυθώδης! ὀνείρων ἀπάτη! ἐλπίδων μαγεία!

»Τότ' ἡ καρδία αὐτὴ εἰς ῥυθμὸν μελωδίας ἀγγέλων

820 »Ἐπαλλε· τότ' ἡ ψυχὴ, εἰς Ἑδὲμ αἰσθημάτων ἐτρύφα·

»Ἐἶχον οἱ πόδες πτερὰ, καὶ τὸ σῶμα ὑγείαν καὶ ῥώμην.

»Σήμερον, φεῦ! ἀσθενεῖ μου ἡ σὰρξ, ἡ δ' ἀθλία ψυχὴ μου

»Εἰς ἀναμνήσεις πικρὰς, ὡς εἰς ὄνουχας σπαιρεῖ θηρίου.

»Ἀκουσον, γέρον καλὲ, ἐκ ψυχῆς σ' ἰκετεύω καὶ πάλιν,

825 »Πέμψον με ὅπου ζητῶ. » — Εἰς αὐτὰ ὁ μὲν γέρον ἐσίγα

Σύνοφρος· ὄμμα δ' ὑγρὸν μετ' ὀλίγον ὑψώσας, προσεῖδε

»Ὀρθιον, ἄπνου, ἰσχυρὸν, τὸν ἐνάρετον φῶτιον, ὅστις

»Ἰσατο βλέπων χαμαὶ, κ' εἰς τὸ στήθος σταυρόνων τὰς χεῖρας·

— « Φῶτιε! εἶπ' ὁ Πρεσβύτες, λυποῦμαι μεγάλως, διότι

830 »Κλείεις κρατῆρα παθῶν εἰς τὰ στέρνα σου, ὅπου κλεισμένη

»Ἐπρεπε μόνον νὰ ἦναι ἀγάπη, καὶ φόβος Κυρίου.

»Ἰπαγε ὅπου ζητεῖς! μετ' ὀλίγον ἐγὼ διατάσσω

»Πάντα ποιμένα, καὶ πάντα βουκόλον νὰ σὲ ὑπακούῃ

»Ὡς ἀρχηγόν· φιλοτίμως δ' ἀπόδειξον, τέκνον, δι' ἔργων

835 »Ὅτ' εἰς κακὴν ἐκλογὴν ὁ Ἠγούμενος δὲν περιπίπτει·

»Ἄγε δ' υἱέ μου! Θεὸς μετὰ σοῦ! καὶ ψυχῆς σωτηρία! »

Τότε ὁ φῶτιος κύψας φιλεῖ τοῦ πρεσβύτου τὴν χεῖρα,

Κ' ἦτον ἐκεῖνη ψυχρὰ, ὡς χιῶν ἀνορθοῦσα τὰς τρίχας·

φεύγων δ' ἠκόντισε βλέμμα στοργῆς, σεβασμοῦ, καὶ ἀγάπης.

840 Κ' ἔδειξ' ὁ φῶτιος ὄντως ποιμὴν ὅτι ἔμπειρος ἦτο,

Κι' ὅτι ἠλόγει Θεὸς τοὺς ἀτρύτους τοῦ πόνου· δευτέρως,

»Ὅμως φορὰν τῆς Μονῆς οἱ καλοὶ δὲν τὸν εἶδον πατέρες.

Οἱ δ' ὀσημέραι ἐρχόμενοι, λόγῳ ἀνάγκης, ποιμένες

»Ἀκρως ἐπήνουν αὐτὸν, πλὴν προσέθετον ὅτι συγγάμις

(*) Θέσεις ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν τοῦ Πανασσαῦ.

815 Μελαγχολία πικρά καὶ παράδοξον εἶδος μανίας
 'Βύθιζ' αὐτὸν εἰς σιγὴν, κ' ἐντελῶς τοῦ ἀφῆρει τὸν ὕπνον,
 "Ὡστε τὴν νύκτ' ἀγρυπνῶν εἰς τὰ δάση ὡς φάσμα ἵπλανᾶτο,
 "Ἡ ἐπὶ χάρτου λευκοῦ ἀκατάληπτα ἔγραφεν ἔπη.

"Ἔτος παρῆλθε σχεδὸν, ὅταν μίαν ἡμέραν προσῆλθον
 850 Οἱ τὰς πολλὰς τῆς Μονῆς ὀδηγοῦντες ἀγέλας καὶ ποιμένας,
 Λέγοντες, ὅτι δεινὸν εἰς τὸν φῶτιον πάθος συνέζη,
 Κι' ὅτι τὸν νοῦν ἀπολέσας ἐγένετο πάντως παράφρων.
 Ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ γέρον Ἡγούμενος, ἔκλαυσε σφόδρα,
 Καὶ οἱ πατέρες πολὺ ἐλυπήθησαν ἄνδρα τοιοῦτον.

855 Γράφ' εἰς αὐτὸν νὰ ἐλθῆ, τὰς δὲ ποιμένας εἰς ἄλλους νὰ δώσῃ.
 Τοῦτο ὡς ἤκουσ' αὐτὸς, τὰς μὲν ποιμένας παρέδωκ' εἰς ἄλλους
 "Ὅμως μεγάλως κραυγάζων ἠρνήθη ν' ἀφήσῃ τὸ ὄρος.
 Κάτω μιᾶς κορυφῆς τοῦ ψυχροῦ Παρνασσοῦ Τρύπρος

Βράχος

'Ονομασθείσης, ὑπῆρχε, καὶ σώζετ' ἀκόμη, ἡ μάνδρα,
 860 "Ἦτις τὸν φῶτιον ἔσχ' ἰδρυτὴν τῆς, καὶ κτίτορα πρῶτων. (*)
 Τέσσαρα τείχη ξηρὰ, καὶ σανίδων εὐκίνητος στέγη,
 Δίδου εἰς ταύτην μορφήν Ἰνδικῆς παναρχαίας καλύβης.
 Πέριξ τρυγάκανθ' ἀφθόνως βλαστάνει, καὶ πόα παχεῖα,
 "Ὅταν στοιβάδες χιόνων τὸ θέρος εἰς χειμάρρον ῥέουν.

865 Μόλις τοῦ Λέοντος ὅμως ὁ ἥλιος τ' ἄστρον περάσῃ,
 Μόλις εἰς κλίμα θερμὸν μελαναὶ χελιδόνες οὐδεύουσιν,
 Νύχθος, χιῶν, καὶ βροχαὶ ἐκδιώκουν τὰ ἐμψυχα ὄντα
 "Ὅσα τυχὸν κατοικοῦν τὴν ἐκεῖθι μικρὰν Σιθῆριαν.
 Ἴπτο Σεπτέμβριος μῆν' πᾶς ποιμὴν καταβαίνων τὸ ὄρος

870 Εἰς τὰ πεδία νομάς, καὶ θερμότερον κλίμα ἐξήτει
 "Ἐμεινε μόνος δ' ὁ φῶτιος ἄνω ἐντὸς τῆς καλύβης.
 Ἴπτο σφοδρὸς ὁ χειμὼν, καὶ δριμύτατον ἦτο τὸ ψύχος,
 Καὶ ἡ καλύβη ἐντὸς τῆς παχείας ἐστάφη χιόνος

(*) Ἡ μάνδρα αὕτη καλεῖται σήμερον Στάνη Ἀλκαίτικη
 (ἦτοι ἁγιο-λουκαίτικη ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ὁσίου Λουκά)
 καὶ κείνη δὲ ἦν ὡθεν τῆς θαλάσσης 7000 πόδας σχεδόν.

- Ὡς τις νεκροῦ κιβωτὸς εἰς βαθύ και εὐρύχωρον μνήμα·
- 875 Τὸν δυστυχή ἔλεοῦντες πολλοὶ ἵνα σώσωσιν ἦλθον,
 Ὅμως ἰδόντες τὸν κίνδυνον πάντες κατῆλθον ἀπράκτως.
 Κι' ὅταν τοῦ ἔαρος ἦλθον αἱ ὄλως χαρμῶσιν ἡμέραι,
 Οἱ ὡς πτην' ἀποδημοῦντ' ἀναβάντες ποιμένες, δρομαίως
 ἦλθον νὰ μάθουν τὴν τύχην τοῦ μείναντος ἄνω φωτίου.
- 880 Εἰς τὴν καλύβην ἐντὸς σκελετὸς καλογήρου εὐρέθη,
 Καὶ παρ' αὐτῷ ῥυπαρὸς, πλὴν κατάγραπτος χάρτης, καὶ ξύλων
 Ἑμικαυθέντων σωρεία. — Ἴδου δὲ τί ἔλεγ' ὁ χάρτης!
 — «Γράφει πρὸς σὲ γηραιέ, καὶ Ἰγούμεν' ἐνάρετε, Λάμπρε,
 » Ὅχι Λουκά, ὡς κοινῶς σ' ὀνομάζουν οἱ ἄλλοι πατέρες,
- 885 » Γράφει ὁ νῦν Μοναχὸς, καὶ ὁ ἄλλοτε φλώρος γαμβρὸς σου!...
 » Εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν χεῖρα τὸ μέλλον τῶν ζώντων ἐμμένει,
 » Πᾶς δ' εἰς τὰς θείας βουλὰς καὶ ἀέκων τὸ μέτωπον κλίνει.
 » Ἄν δ' ἀναξίω πληγὰς οὐλωθείσας πρὸ χρόνων, συγχώρει.
 » Ἐξω ἐν ᾧ παγετὸς τὸ ἐκπνέον μου στήθος πιεῖει,
- 890 » Ἔσω κοχλάζει κρατῆρ, καὶ εἰς ἔκρηξιν σπευδεὶ ὑστάτην.
 » Εἰς τῆς ζωῆς τὰ ἀφρώδη πελάγη ναυπόρος εὐρέθην.
 » Καὶ τὸ σαθρὸν μου πλοιάριον ὦθει ἢ βάσκανος τύχη
 » Πρὸς ἀποτόμους σκοπέλους ὀλέθρου ἐν μέσῳ σκοτίας·
 » Εἶδον δαιμόνων πυρίνων χορείαν σκληρῶς νὰ μ' ἐμπαίξῃ,
- 895 » Καὶ νὰ καγχάζῃ εἰς τῶν τόσων δεινῶν μου τὸ ἄφατον ἄλγος·
 » Εἶδον τὸν Πλάστην αὐτὸν εἰς θερμὰς νὰ κωφεύῃ δεήτεις,
 » Καὶ τὸν ἐνάρετον θῦμα νὰ πίπτῃ ἀσπλάγχχνου κακίας...
 » Πλὴν βλασφημῶ· ὦ! συγχώρει! παρὰ φρων καρδιά γογγύζει.
 » Ἀπροσδοκῆτως σὲ εἶδον, ὅποτε νεκρὸν σ' ἐθεώρουν.
- 900 » Εἶχον εἰς χώρας ψυχρῶν πλανηθῆ καὶ ἀγρίων κλιμάτων,
 » Ὅπως ναρκώσω ἐκεῖ τὸν σφραδάζοντα ὄφιν τοῦ πάθους·
 » Εἶδον τὴν γῆν ὡς νεκρόπολιν, εἶδον ἀνθρώπους θηρία,
 » Σάρκας σπαιρούσας ἀνθρώπων ἐρίζοντας τίς νὰ βροχθίσῃ.
 » Τῶν οὐρανίων φωστήρων τὴν κίνησιν ἄσκοπον εἶδον,
- 905 » Ἄν νὰ φωτίζον φρικῶδες ἐπλάσθησαν βέχτρον τέλος
 » Αἰνίγμα εἶδον τὸν κόσμον, καὶ δίνην τυχαίαν τὸν βίον.

- » Ἐῤῥα τοτε κ' ἐγὼ τοὺς ὀδόντας ὡς ἄγριος λέων,
 » Τὴν μαλακὴν μου καρδίαν ἐσκλήρυνα· δίκην δ' ὑαίνης
 » Τὸμμα ὀπλίσας μὲ φλόγας, οἰκτρὸν ἔς τὸν φονέα τῆς Ἄννης
- 910 » Ἰλωσα θάνατον . . . Αἶ! ἡ ἐκδίκησις εἶναι γλυκεῖα,
 » Γέρον, ἐὰν τὴν ἐμπνέῃ ὁ ἔρωσ δεινῶς ὕβρισμένος.
 » Κι' ἂν ὁ Διάβολος θέλων ψυχὰς νὰ κολάσῃ δικαίω
 » Ἡρχετο λέγων μοι, δὸς τὴν ψυχὴν σου! κ' ἐγὼ σοὶ τὸν
 φέρω! »
- » Λάβε την! ἤθελον κράζει ἀσμένως, καὶ ἔσο θεὸς μου! . . . »
- 915 » Πλὴν βλασφημῶ· ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδία γογγύζει!
 » Ἐφευγ' ἐκεῖνος, κ' ἐγὼ ἰχνηλάτουν αὐτὸν κατὰ βῆμα·
 » Εἰς Ἐνετιαν δ' ἔλθων ἀπεκδύθη τὸν μάταιον φόβον,
 » Κ' ἤρχισε νέαν σειρὰν ἀρπαγῶν καὶ λαγνεῖας καὶ μέθης.
 » Ἐτοιμος ἦμην σχεδὸν ἐν ἑσπέρας νὰ τὸν καταφάγω,
- 920 » Ὅτε δὴ τύχη καλῇ ἀνεκάλυψ' ἀπόρρητον μέγα.
 » Ὅτι δὲν ἦτον αὐτὸς Ἐνετὸς κι' Ἀντωνέλλης, ἀλλ' ἦτο
 » Κακοποιὸς Λομβαρδὸς, κ' ἐκαλεῖτο κυρίως Πικάρδης·
 » Ὅτι θανάτου ποινὴ κατ' αὐτοῦ ἐψηφίσθη, μεγάλας
 » Πράξαντος πρὶν κακουργίας· ἀλλὰ μὲ χρυσὸν διαφθείρας
- 925 » Πρὸ τῆς ἀτίμου σφαγῆς του τὸν δῆμιον ἐν Ἐνετία
 » Τῆς φυλακῆς του ἀπέδρα, σωθεῖς μετ' ἐκεῖνου εἰς λέμβον,
 » Κι' ὅτι ὁ Τίτας ἐκεῖνος ὑπῆρξ' ὁ σωτὴρ δῆμιός του.
 » Ἄνισος ἦτο, λοιπὸν, πρὸς τοιοῦτον κακοῦργον ἡ πάλῃ
 » Ὅθεν ἀλλάξας σκοπὸν καὶ προδοὺς τὸν πρὸ χρόνων δραπετήν,
- 930 » Εἰς μολυβδίνας εἰρκτὰς μὲ χαρὰν ἐβρίμμενον τὸν εἶδον.
 » Πλὴν ἡ χαρὰ μου αὐτὴ δὲν ἐζήρηκεσεν· αἶμα ἐδίψων!
 » Κ' ἰδιοχείρως νὰ χύσω αὐτὸ ἐπεθύμουν! ὦ γέρον!
 » Φρίζον εἰς ὅ,τι ἴ' ἀκούσῃς! τὸ πάθος μου σύμβουλον ἔχων
 » Ἐγεῖνα δῆμιος! πρῶτον δ' ἐδόθη μοι θυμ' ὁ Πικάρδης. . .
- 935 » Εἰς τοῦ θανάτου τοὺς ὄνυχας ταύτην τὴν ὄραν ἀσπαίρων
 » Δύω καὶ μόνως ποθῶ ἐκ παντός μου τοῦ βίου ἡμέρας.
 » Ἦτο δ' ἡ πρώτη, καθ' ἣν μ' ὑπεσχέθης τὴν κόρην σου Λάμπρο,
 » Ἄλλη δ' ἐκεῖνη, καθ' ἣν τοῦ δημίου τῆς δῆμιος ἦμην.

- » Πλὴν βλασφημῶ· ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδιά γογγύζει.
- 910 » Ἐμπληκτος μ' εἶδεν αὐτὸς, καὶ βραχὺν μοὶ ἀπεύθυνε
λόγον·
» Πλὴν τὰ ὡτία ἐβόμβουν, ἐξώρμα ὡς φλόξ ἡ πνοή μου,
» Ἡ δυσμενής μου καρδιά τὰ στέρνα μου πάλλουσα ὤθει,
» Τοῦς ὀφθαλμούς μου ἐκάλυπτ' ἀγλὺς, καὶ δὲν ἤκουσα λέξιν.
» Πρὶν δὲ τὸν πέλεκυν ἄρω, μυχαιρίον δείξας καὶ σφαῖραν,
- 945 » Εἶπον φωνῇ ταπεινῇ εἰς τὸ τρέμον τὸν θάνατον τέρας·
» — Μ' εἶχες δανείσει τὴν σφαῖραν αὐτὴν, δολοφόνε, πρὸ
χρόνων·
» Ἄββε τὴν ἤδη τὴν μάχαιραν ταύτην εἰς κόρης καρδίαν
» Εἶχες βυθίσει, καὶ ἔσφαξες τρεῖς μὲ πληγὴν μόνον μίαν·
» Θέλεις καὶ σὺ δι' αὐτῆς αἰσθανθῆ τὸ θανάτου τὸ ψῦχος. —
- 950 » Ἐδωκα τότε τὴν πρώτην πληγὴν ἀδεξίως, κι' ἀρπάσας
» Τὸ εἰς τὸ αἷμα τῆς Ἄννης βαφὴν ἀποτρόπαιον ξίφος,
» Τρεῖς ἔς τὴν καρδίαν πληγὰς τῷ κατέφερα μέχρι λαβίδος·
» Τοῦ παραδείσου, ὦ Πάτερ, ἡ τέρψις, εἰς ἣν καὶ ἐλπίζεις,
» Ἐξομοιοῦται μ' ἐκείνην, εἰπέ, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθην,
- 955 » Ὅτε τὰς σάρκας ὡς τίγρις διέσχιζα τοῦ θύματός μου...
» Πλὴν βλασφημῶ· ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδιά γογγύζει.
» Ἐπεσ' ὠχρὸς, καὶ ὡς βρύσις τὸ μαῦρον τοῦ ἔρρεεν αἷμα·
» Μέγαν δ' ἀφείς μυχθημὸν μὲ σπασμῶδη ἐξέπνευσε τρόμον,
» Καὶ τὴν κομφήν του μορφὴν κατεκάλυψ' εὐλύς δυσμορφία.
- 960 » Μόνος ὁ ἔχων ὠραίαν ψυχὴν καὶ νεκρὸς εἶν' ὠραῖος.
» Ἐφυγον ἔπειτ' ἀφείς ἀναμνήσεις ἀνδρὸς παραδόξου,
» Καὶ τὴν εἰρήνην ζητῶν τῆς ψυχῆς μου, διέσθην πελάγη,
» Ὅρη σκιώδη κ' ἐρήμους, πλὴν πάντοθι εὖρον ἀνίαν.
» Ὅταν τὴν θάλλουσαν φύσιν ἐθαύμαζον, αὐτῇ ἡ φύσις
- 965 » Μόνος μ' ἐνθύμιζ' ὅτ' εἶμαι· ὁπόταν εἰς πόλεων τύρβην
» Τὴν κοινωνίαν ἐσκόπουν, ἡ πλήρης δεινῶν κοινωνία
» Ἰζῆν' ἐντὸς μου τὸ ἄλγος· μικροὺς πανταχοῦ τοὺς ἀν-
θρώπους
» Εὖρον· καὶ ὅπου ἀπῆντησα νοῦν, γὰρ στενάχῃ τὴν εἶδον,

970 » Τότε ὡς μόνος λιμὴν τοῦ θεοῦ μοὶ ἐφάνη ὁ οἶκος,
 » Κ' εἰς τὴν θερμὴν προσευχὴν τῶν πληγῶν μου τὸ βάλασμα
 εὔρον·

» Πλὴν ὡς σ' ἀπήνησα, στάσις ἐντός μου ἠγέρθη ἐκ νέου

» Πᾶσα πληγὴ παλαιὰ τὴν προτέραν τῆς ἔλαβε φλόγα,

» Καὶ τὸν κλονούμενον νοῦν κατετάραξε μέχρι μανίας.

975 » Χαῖρε! χιῶν μὲ καλύπτει πολλή, καὶ ἐσδέσθη τὸ πῦρ μου·
 » Θέλει σβεσθῆ ὡς αὐτὸ κ' ἡ ζωὴ μου... ἀκούω πεινῶντων

» Λύκων φρικτὰς ὠρυγὰς... ἀναπνέω δυσκόλως... παγόνω.

» Ῥίγος θανάτου αἰσθάνομαι... Πάτερ προσεύχου!... ὦ
 Ἄννα!...

— Ἔπαυ' ἐδῶ ἡ γραφὴ τοῦ θανάτου τὸ ἄμετρον ψῦχος

Ἐνάγκασε χεῖρα καὶ νοῦν... Αἶ! τὸ ψῦχος αὐτὸ τοῦ θανάτου

980 Πάντες οἱ ζῶντες θνητοὶ θὰ ἰδῶμεν, χωρὶς νὰ εἰπῶμεν

Ποῖον τὸ ἄλγος αὐτοῦ... — Μεθ' ἡμέρας δ' ὄκτώ, καὶ ὁ γέρον

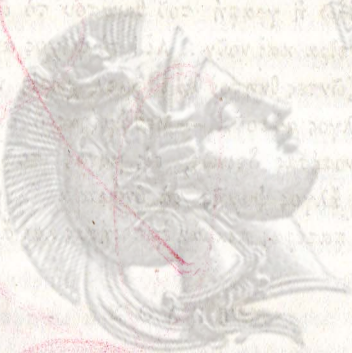
Λάμπρος, νοσήσας δεινῶς, εἰς μονὰς τοῦ Κυρίου ἀπέπτη

Κράζων μὲ ἄλγος ψυχῆς τὰ ὀνόματα Ἄννης καὶ Φλώρου,

Κ' εἰς τοὺς πατέρας πικρὰν ἐμποιήσας καὶ ἄφατον λύπην. —

Τ Ε Λ Ο Σ.

Εν Αθήναις : Τίμοις Ν. Γ.
Μουδαρη και Α. Γ. Καραμυτών,
1863

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000168509